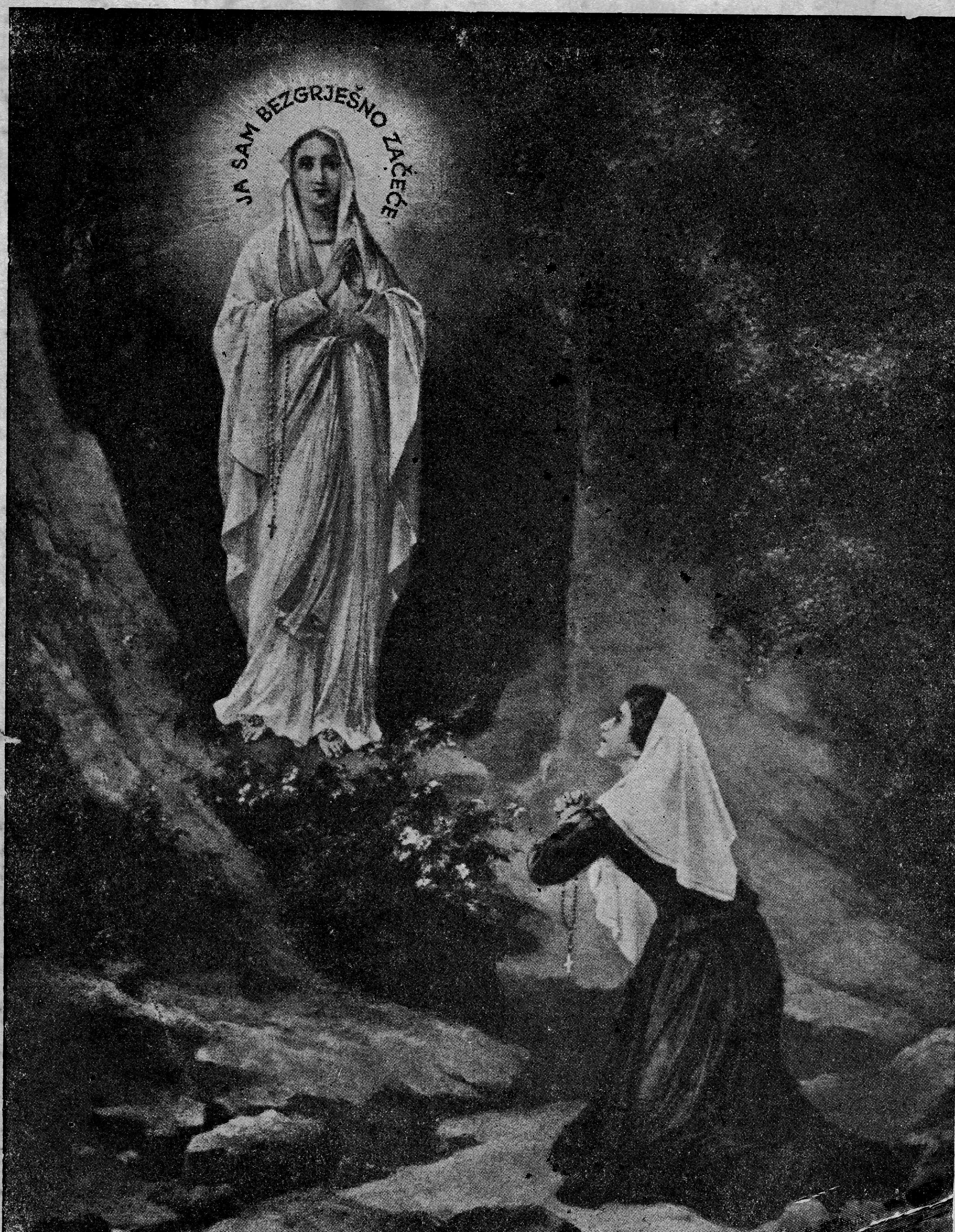
Poštarina plaćena u gotovu

NAŠA GOSPA LURDSKA

1934 BROJ 11

Crkvena godina

STUDENI 1934.

1. Č. **Svi Sveti.** „Poslije toga vidio sam mnoštvo veliko, koje nije mogao nitko izbrojiti, iz svakoga naroda i puka i jezika, gdje stoje pred prijestoljem i pred Jagnjetom, obučeni u bijele haljine i palme u rukama njihovim.” — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi bratovštine presv. Sakramenta. — Od današnjega podneva do sutrašnje ponoći mogu dobiti svi vjernici potpuno oproštenje za duše u čistilištu, kolikogod puta posjete crkvu, u kojoj se čuva presv. Otajstvo i ondje mole na nakanu svetog Oca pape. Svete Sakramente moraju primiti na današnji dan ili u osmini prije ili poslije današnjega dana.

2. P. **Dušni dan.** „Smilujte mi se, smilujte barem vi, prijatelji moji, jer me je ruka Gospodnja taknula...” — Oproštenje za duše u čistilištu jučer označeno vrijedi do današnje ponoći. — Prvi petak u mjesecu. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi bratovštine presv. Srca, presv. Sakramenta, Apostolstva molitve i uz obične uvjete svi vjernici, koji obave razmatranje o dobroti i ljubavi presv. Srca spram nas.

3. S. Huberto, Silvija. — Prva subota u mjesecu. — Potpuno oproštenje mogu dobiti uz obične uvjete svi vjernici, koji obave kakvu pobožnost u čast Bl. Djevice bez istočnoga grijeha začete, da Joj zadovolje za nanesene uvrede.

4. **N. 24. po Duhovima.** Karlo Boromejski, kardinal, nadbiskup milanski, veliki crkveni reformator. — Oproštenja kao na prvi petak. Članovi Bratovštine sv. Krunice mogu dobiti potpuno oproštenje, uz svoje uvjete.

5. P. Mirko, ispovjednik.

6. U. Leonardo.

7. S. Anđelko. — Prva srijeda u mjesecu. — Potpuno oproštenje mogu, uz obične uvjete, dobiti svi vjernici, koji obave kakvu pobožnost na čast sv. Josipu.

8. Č. Bogomir.

9. P. Teodor.

10. S. Andrija Avelin, ispovjednik.

11. **N. 25. po Duhovima.** Martin, biskup, veliki čudotvorac.

12. P. Martin, papa i mučenik.

13. U. Stanislav Kostka, zaštitnik mladeži iz Družbe Isusove. — Didak, ispovjednik iz franjevačkoga Reda. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

14. S. Jozafat Kunčević, nadbiskup polocki, mučenik za sv. Sjedinjenje. — Vjernicima se napose preporučaju molitve za sv. Sjedinjenje i upisivanje u Apostolat sv. Ćirila i Metodija. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

15. Č. Albert Veliki, biskup i crkveni učitelj iz reda sv. Dominika. Leopold, ispovjednik. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovštine karmel. škapulara.

16. P. Gertruda, djevica. Edmund, isp.

17. S. Grgur, biskup i veliki čudotvorac.

18. **N. 26. po Duhovima.**

19. P. Elizabeta, zaštitnica III. Reda sv. Franje. — Članovi mogu dobiti potpuno oproštenje.

20. U. Feliks Val., ispovjednik.

21. S. Prikazanje Bl. Djevice u hramu Jeruzalemskom. U crkvi je sačuvana predaja, da su sv. Joakim i sv. Ana prikazali svoju kćerku Bl. Djevicu u hramu na službu Gospodnju. Neki sveti Oci uče, da je Bl. Djevica već u toj djetinjoj dobi imala posvemašnju upotrebu razuma, pa da se zato od svoje volje i sa žarkom ljubavi prikazala Bogu na službu. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovštine svete Krunice i karmelskog škapulara, a članovi III. Reda sv. Franje opće odrešenje.

22. Č. Cecilija, djevica i mučenica, zaštitnica glazbe. I kod nas postoji „Društvo sv. Cecilije” (Zagreb, Kaptol, br. 31.), koje se brine oko promicanja naše crkvene glazbe. Ono izdaje i svoje glasilo „Sveta Cecilija”. Vjernicima se preporuča moliti i raditi po nakani društva.

23. P. Klement, papa i mučenik. Svetac je umro mučeničkom smrću na Hersonesu. Odanle su njegove moći donijeli u Rim sv. Ćiril i Metodije.

24. S. Ivan od Križa, ispovjednik iz karmelskog Reda i crkveni učitelj. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovštine karmelskog škapulara.

25. **N. 27. po Duhovima.** Katarina, djevica i mučenica, zaštitnica kršćanske znanosti. — Potpuno oproštenje uz obične uvjete, mogu dobiti vjernici, koji barem triput u tjednu zajednički mole Krunicu Gospinu.

26. P. Ivan Berchmans, zaštitnik mladeži iz Družbe Isusove.

27. U. Virginije, biskup.

28. S. Sosten, učenik sv. Pavla apostola. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

29. Č. Saturnin. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

30. P. Andrija, apostol, propet na križ u Ahaji. — Potpuno oproštenje uz obične uvjete mogu dobiti članovi Družbe sv. Petra Klavera, ako mole za raširenje svete vjere.

Dr D. H.

KRŠĆANSKI NAUK

Ovih dana izašla je iz tiska jedna nova knjiga, koja ne bi smjela manjkati u nijednoj katoličkoj kući. Ona imade naslov „Kršćanski nauk” Cijena joj je 12 din. U njoj je lijepim načinom pomoću sv. Pisma, prikazano ono, što nas uči naša sveta vjera rimokatolička. Nigdje nije to ni ljepše ni lakše rečeno nego u ovoj knjizi. Zato bi je morala imati svaka kuća i neprestano čitati i učiti. To bi trebalo osobito danas, kad se sve više širi vjersko neznanje i prema tomu nehaj za vjeru

„NAŠA GOSPA LURDSKA“ izlazi svakog mjeseca jedamput. Pretplata 15 Din na cijelu godinu (za inozemstvo 30 Din.) Pojedini broj 1·50 Din. — Uprava „Naše Gospe Lurdske“, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. „Našu Gospu Lurdsku“ izdaje Konzorcij Kuće Dobre Štampe. Za vlasnika, izdavača i uredništvo odgovara Dr Josip Andrić, Zagreb, Trenkova ulica 1. Tisak Tiskare Narodne Prosvjete, Zagreb, Trenkova 1. Za tiskaru odgovara Rajmund Šušin, Zagreb, Kuhačeva ul. 2. II. kat.

NAŠA GOSPA LURDSKA
GODINA VII. UREĐUJE DR PAVAO LONČAR BROJ 11.

SMRT VELIKOGA KRALJA

Naši lurdski hodočasnici svi znadu za francuski grad Marsej (piše se: Marseille). Gotovo sva naša hodočašća su s putem u Lurd ili na povratku iz Gospina grada prolazila kraj toga grada, a obično su se i zaustavljali u njem, da ga razgledaju i da pohode lijepu crkvu Gospinu.

U tom eto gradu dogodio se 9. listopada ove godine užasan događaj. Umoren je od podle zločinačke ruke naš Viteški Kralj Aleksandar I. Ujedinitelj. Ne samo Jugoslavija kojoj je on bio veliki vladar, nego cijeli svijet je taj strašan događaj silno potresao i uzbudio je najveće negodovanje i osudu. Napose mi katolici, nemamo dovoljno riječi kojima bi izrekli najveće gnjušanje i osudu toga umorstva.

Zločin počinjen u Marselju u prvom je redu strašna povreda zakona Božjega. Čovjek nije gospodar ni svoga ni tuđih života, i nitko ne smije sebi prisvajati pravo, da oduzme drugomu život. Pogotovu se moraju poštivati životi onih, o kojima zavisi u velikoj mjeri društveni poredak u svijetu, a to su u prvom redu vladari.

Mi katolici znamo, da je jedna od osnovnih Božjih zapovijedi: ne ubij. Mi znamo i to, da se u najvećoj mjeri mora poštivati pravo Božje, da On raspolaže sa životom i smrću ljudi. Nama je živo pred očima zapovijed Božja, da se poštuje svaka zakonita vlast I već sa toga stanovišta osuđujemo i marsejski zločin.

SV. OTAC PAPA NAJOŠTRIJE OSUDIO ZLOČIN

Čim je Sv. Otac Papa čuo o umorstvu našega kralja u Marseju (tu su vijest još iste večeri sve radio - stanice svijetu javile na sve strane), bio je veoma ožalošćen te je još iste večeri poslao toplu brzojavnu sažalnicu Njezinu Veličanstvu Kraljici Mariji, koja je isto tako toplo zahvalila Sv. Ocu za njegove tople očinske riječi sućuti i utjehe.

A dva dana iza toga donijele su papinske novine „L' Osservatore Romano" uvodni članak o zlodjelu u Marselju. U tom članku kaže pisac, da je divljački zločin u Marseju najstrašniji pokolj sadašnjega doba.

Za nas — kaže taj vatikanski list — kojima Božanska zapovijed: „Ne ubij!" nije zastrta, ublažena, izmijenjena iznimkama, za nas sud i osuda ne poznaju zbunjenost protivurječja. Za nas sljedbenike vjere, koja je potlačena i progonjena poznavala mučenike, ali nikada krvnike, osveta nije pravda, a prezir tuđega kao i svoga života nije junaštvo. Zločin politički ili socijalni kao i svaki opći zločin užasan je grijeh protiv Boga i čovječanstva: najstrašniji, jer ranjava i ubija *ideju reda, autoriteta, bratstva, mira.*

Papinski list vidi u ovom zločinu u prvom redu ćudoredne i duhovne uzroke. Kažemo, veli, jakim glasom i otvoreno i kao opomenu, neizmjenivu istinu jasnu i slijepcima: kriza vjere i religije u Boga tako je duboka, tako strašna i tragična potreba Njegova povratka.

U Marseju su — vele papinske novine — poginuli jedan suveren i jedan ministar vanjskih poslova (francuski ministar Bartu), koji su spremali sporazume mira i postavljali temelje još širih sporazuma i budili nade, koje nijesu isprazne, u još plodnije sloge. Neka pothvat od njih poduzet, za koji su položili same živote, a koji odsada ima pred svijetom i civilizacijom cijenu njihovih života, iznikne iz njihove krvi, neka bude svet, nastavljen i dovršen. Bilo koja riječ sažaljenja bilo koje sjećanje na njihovu uspomenu, neće biti tako milo i dragocjeno dvima plemenitim narodima, kao ova želja i kao naviješteno ostvarenje njezino.

Sudjelujući u boli, žalosti i molitvi sa svim narodima i ljudima, koji osjećaju i žale nesreću Jugoslavije i Francuske, želimo, da objema državama ostanu imena Kralja Aleksandra i Luja Bartua upisana u zlatnoj knjizi mira. To će biti trajna utjeha.

LIST ZAGREBAČKE NADBISKUPIJE O GROZNOM MARSEJSKOM ZLODJELU.

Zagrebački nadbiskup izdao je posebnu okružnicu, u kojoj je izrekao osudu i izrazio bol nad strahovitim zločinstvom, kojemu je žrtvom pao naš Kralj. Uz tu okružnicu pisao je „Katolički List", tjednik nadbiskupije zagrebačke ovo:

„Nad ovim tužnim događajem zasjedničke i urotničke smrti Njeg. Vel. Kralja bolju je ispunjeno srce svakog katolika. Svi mi od srca žalimo smrt viteškog, mudrog i mironosnog vladara. Žalimo ovaj događaj, jer nam u grob pada obljubljeni vladar, a žalimo taj događaj i zato, jer je to užasan zločin, grijeh, koji u nebo vapi. Nikad Crkva nije odobravala atentat, pa ni politički. Atentati su uzurpacija pojedinca one vlasti, koju u opravdanim nekim slučajevima nad životom građana imade tek društvena vlast, država. Zato atentati logički dovode do poremećenja pravnoga poretka, jer ako pojedinci samovoljno prisvajaju pravo suditi životu bližnjega, onda si to pravo danas može prisvojiti jedan, a sutra drugi, čime se nužno unosi u ljudsko društvo najveći kaos i nered.

Upravo je zato Crkva uvijek u povijesti zazirala od atentata, potajnih konspiracija i urota. Ona dopušta samo zakonitu borbu protiv nepravednih zakona, koji se protive pozitivnom Božjem i prirodnom pravu, ali je izričito osudila načelo, da je dozvoljeno zakonitim poglavarima uskratiti podaničku pokornost i dizati protiv njih bunu. (Pijo IX. Syllab, 63.).

Zato svi katolici, kao što je to učinio i sv. Otac papa Pijo XI. i naš preuzv. g. nadbiskup, s dubokom boli i zgražanjem primismo vijest, da je Njegovo Veličanstvo, Kralj Aleksandar I. poginuo od zločinačke, urotničke ruke.

Mi taj čin žalimo kao katolici, jer su njime povrijeđena osnovna načela naše moralke. Žalimo taj čin i kao članovi društva uvjereni, da se sređenje društvenoga života takvim sredstvima nipošto ne promiče, jer takve pojave stvaraju među oprečnim nazorima još veći jaz i nepomirljivost. Ali mi žalimo taj čin i kao građani naše države, iskreno osjećajući sav tragični gubitak Viteškog Kralja, čije je ime povezano s tako plemenitim težnjama i odličnim vrlinama muža, oca i vladara, na koga su bile uprte oči čitave Evrope.

Mi, koji vjerujemo, da Bog ravna i upravlja svijetom, da su u Božjoj ruci svi krajevi zemlje — slušajmo glas našega Natpastira i molimo se njemu, da svojom milošću takne srca ljudska, da se odvrate od zla. Neka mir i ljubav vlada među ljudima i narodima!

Iznijeli smo eto, kako je umorstvo našega Kralja osuđeno od naših najviših crkvenih poglavara i što o tom pišu naši prvi katolički listovi. To je stanovište svakoga katoličkog vjernika. Svi mi kao katolici osjećamo veliku bol, što se taj grozni zločin dogodio i što su oko spremanja tog zločina, kako novine pišu, radili i neki, koji su pobjegli iz naše države pa takvim i drugim zločinima sramote časno hrvatsko ime pred cijelim svijetom. Zločin nikada ne nosi sreću ni blagoslov Božji nikom, pa ni narodima. Zato i kao katolici i kao Hrvati, koji se ponosimo svojim neokaljanim hrvatskim imenom i koji smo uvijek bili poslušni sinovi svoje svete vjere, najoštrije osuđujemo marsejsko zlodjelo. Neka se milostivi Bog smiluje duši blagopokojnog našega Kralja!

HODOČASĆE BIVŠIH RATNIKA U LURD

Svećenstvo organizacije bivših ratnika piše svojim prijateljima i drugovima iz rata ovo:

Drugovi! — Uvijek je u vrijeme pogibli Francuska raspolagala životom i smrću svoje djece.

Tko može reći, da naš mir, tako skupo kupljen, nije danas u opasnosti?

Svi se, dakle, koji hoće da čuvaju mir, moraju naći na zajedničkom radu.

Zaista mi poštujemo i hrabrimo naše državnike i vojnike, naše učenjake i gospodare, koji se za čuvanje mira koriste materijalnim dobrima, što im ih pribavlja ljudski um i bogatstvo.

Ali duh se nalazi iznad materije!

Ljudskim umom treba da gospodari savjest!

Znamo i suviše dobro, što je ljudski um, kad ga vodi oholost!

Mi, koji smo bili svjedoci prošloga rata, zato možemo s pravom reći, da je rat bio „ljudskim umom mnogostruko uvećano divljaštvo."

To misle i govore svi, koji uistinu ljube mir.

Svi, koji god stranci pripadali, kakvo god bilo njihovo vjersko uvjerenje, njihove misli o filozofiji, vjernici i liberalci, svi se danas skreću prema onima, koji imaju veliku čast i ogromnu dužnost, da budu stražari „duhovne snage". Jedni od njih s velikom odvažnošću, a drugi s plahošću, traže da se ta snaga stavi u gibanje i preda na službu mira.

A mi na taj zov odgovaramo: „Neka bude tako!"

I jer se u Lurdu opskrbljuju tom „duhovnom snagom" kao nigdje više na svijetu, to u Lurd pozivamo sve one, koji su do jučer govorili o ratu, da danas postanu pobornici mira.

„Sanja!... Utopija!... Tlapnja!... Opasnost!... reći će možda podrugujući se koji skeptik ili neiskusan mladić.

„Priznanje nemoći u strahu", promrmljati će koji od onih „strašnih ratnika", koji je od 1914.—1918, negdje u pozadini, do danas ostao netaknut.

Strah!... Istina, mi smo u strahu.

Ali maršal je Ney dobro rekao: „Samo lude ne poznaju straha", jer je strah svijest o pogibli.

Mi znamo, da je za hrabrost potrebna neposredna blizina straha, jer ona je „pobijeđeni strah".

Mi smo u strahu, ali ne za se, iscrpjele i ostarjele u prošlom ratu, nego za one, koje s pravom možemo da nazovemo svojom djecom, a koji nemaju možda straha, jer ne znaju šta je on...

Opet nikako se, uistinu, ne smije reći da smo omlitavili.

Ako bi naša domovina došla ponovno u pogibao, ako bismo je trebali braniti, boriti se i za nju umrijeti, bez oklijevanja ćemo gledati smrti u oči.

Pred nama je sveta dužnost, da se ne povlačimo. Mi ćemo raditi sve, što nam je moguće da naša mladež ljubi Francusku iznad svega.

Vi biste mogli s pravom prigovoriti, dragi veterani, svojim drugovima svećenicima, da se nisu služili svojim „duhovnim snagama", čiji su oni čuvari, na očuvanje mira.

Ali taj prigovor ne smijete postaviti.

Potaknuti od svojih poglavara, Pape i biskupa, vaši drugovi, svećenici veterani, pozivaju vas da dođete 22. i 23. septembra u Lurd, da se sastanete s prijateljima i dojučerašnjim neprijateljima i da se na koncu sjedinite s njima „u jedno srce, jednom molitvom jednomu Bogu za zajednički mir". (*Bergey*).

*

Potrebno je, da vam kažemo, dragi zemljaci, kakvim osjećajima treba da prisustvujete hodočašću i kako da se vladate prema strancima, od kojih je više njih sve do jučer bilo prema vama neprijateljski raspoloženo.

Ovi veterani dolaze u Lurd s vjerom u Boga i pouzdanjem u vas.

I ne će biti postiđena ni njihova vjera ni njihovo pouzdanje.

Vi ćete biti otmjeni.

A ne treba ni reći, da ćete biti Francuzi i kršćani.

Ti će se ljudi, koji se dijele na 14 narodnosti, razići svojim domovima, okrijepljeni nebeskim blagoslovom, ganuti vašim bratskim dočekom, začuđeni čvrstoćom vaše vjere i snagom vaše sloge, odlučivši, da se odupru želji za ratom svojih zemljaka, koje potiče oholost i misao na osvetu i zato bi htjeli da jednoga dana povedu ljude prema novom klanju.

I oni će s vama, kao što ste i vi, biti najbolji pobornici mira.

Landejski svećenici, bivši ratnici.

Priredio: **I. Puhan.**

LURD JE ŠKOLA ZA POBOŽAN ŽIVOT

Treba doći u Lurd, da se vidi, da je Lurd prava škola pobožnoga života. Tu se događaju ozdravljenja, obraćenja, rađaju zvanja, počinje pobožan život.

Lurd i obraćenja.

— Kad bi ja u Lurdu vidio samo jedno istinsko čudo, obratio bi se, pa makar prije ne bi ništa vjerovao. Vršio bi onda vjerske dužnosti, što ih propisuje katolička vjera. Postao bi ne samo vjerski čovjek, nego upravo pobožan, poput kakvoga samostanca ili sveca, a sigurno bi otišao i u redovnike. —

Tako su već govorili neki ljudi. Ali nijesu baš učinili. U Lurdu je bilo već i takovih ljudi. Vidjeli su na vlastite oči i čudesa, koja su se ondje pred njima dogodila. I onaj čas su i vjerovali i u procesiji išli sa svijećama i prisustvovali raznim pobožnostima. A kad su otišli iz Lurda kući, bilo je sve po starom. Pošli su svojim starim stazama, dapače su i govorili i pisali proti Lurdu i lurdskim čudesima. Bog im je dao

veliku milost, da su vidjeli čudo, ali oni tu milost nijesu znali dosta cijeniti. Htjeli su, da se pred svijetom ne ponize, da ne izgube slave, koju im je davao svijet njima sličan. Za volju svijeta prezreli su milost Božju, opet se odrekli Boga i vratili se na svoje stare staze. Tako je učinio jedan bezvjorac francuski pisac po imenu Zola.

No opet veliki je broj i takovih ljudi, koji su se obratili i ostali na putu obraćenja. Postali su dobri i vjerni katolici. Odonda vrše sve dužnosti naše svete katoličke vjere, dapače postali su neki i redovnici. Tako se dogodilo n. pr. s jednim učenjakom liječnikom doktorom Gemeli, koji je danas ravnatelj katoličkoga sveučilišta u Milanu.

Lurd i svećenička zvanja.

No tko bi izbrojio sve one, koji su Lurdu tjelesno i duševno su ozdravili. Mnogi su tamo postali revni u vršenju svojih vjerskih dužnosti, a prije su bili mlaki. Mnogi su ondje našli utjehu i jakost za svoje tjelesne i duševne patnje i vratili se kućama sretni i zadovoljni, što mogu nešto trpjeti za slavu Božju i svoje spasenje. Ne samo to, nego su se u Lurdu rodila mnoga svećenička zvanja.

U Lurdu su se doista rodila tolika redovnička i svećenička zvanja. Gospa je pokazala, koliko cijeni svećenički stalež. Kad god je naime Gospa htjela, da Bernardica nešto izvrši, Ona je šalje k svećenicima. Rekla joj je n. pr.: „Idi reci svećenicima, da se ovdje podigne crkva!" I opet: „Hoću, da se ovamo dolazi u procesijama!" Procesije pak mogu voditi samo svećenici u ime Crkve. Tako je Gospa vezala svoja ukazanja uz crkvu i njezine predstavnike svećenike. Htjela je sveta Djevica time pokazati: da su svećenici u velikoj časti, jer su zamjenici Božji. Ujedno je htjela, da na taj način zasvjedoči, da su Njezina ukazanja od Boga. Nije onda čudo, da je ovaj postupak Gospin jasno pokazao mnogima, da je zvanje svećeničko nešto visoko i sveto, što se može samo željeti i od Boga moliti kao neko sveto i izvanredno povjerenje Božje. I na taj način Lurd pokazuje na svećenička zvanja i uzgaja za njih.

Lurd i redovnička zvanja.

Koliki su pak u Lurdu zadobili zvanje redovničko! Upoznali su tamo veliku vrijednost zvanja redovničkoga. I sama je Gospa provodila redovnički način života. Obvezala se i na sv. čistoću i poslušnost prema Bogu i sklonila se u siromašnu štalicu u Betlehemu. I Njezina miljenica sveta Bernardica pošla je u redovnički stalež i to je učinila poslije velikih milosti, koje joj je Gospa iskazala svojim ukazanjima pred spiljom. Nakon osam godišnjega života poslije ukazanja polazi u samostan u Nevers. I prije bi bila išla, ali se smatrala poradi svoje boležljivosti nekorisnom jednomu samostanu. Jednoga je dana otkrila tu svoju poteškoću nekoj uglednoj osobi, kad je čistila povrće. A ona joj reče: „Moje dijete u samostanu treba i takovih, koje pomažu u kuhinji. A ja vidim, da ste vi za to sposobna."

Ovaj razgovor otvorio je oči Bernardici. Upravila je svoju molbu poglavarici neverskih sestara, ne bi li je primila u družbu. Biskup neverski s veseljem sasluša njezinu molbu. I ona ostavlja Lurd, da se više uopće ne vrati u njega. Nekoliko dana poslije toga ulazi u samostan u Neversu. Bernardica je vjerovala, da ju je dovelo čišćenje povrća k sestrama neverskim. A mi znademo, da je Naša Gospa Lurdska uzgojila i poslala sveticu među sestre kćeri Božje Ljubavi u Neversu.

Mnogi hodočasnici lurdski i štovatelji Naše Gospe Lurdske znadu, da se na tako skroman i jednostavan način zagovorom Gospe Lurdske otvaraju mnoga zvanja i svećenička i redovnička,

Lurd i pobožan život.

Lurd je bio u ovih blizu osamdeset godina i ostat će mjesto jakoga i velikoga vjerskoga pobožnoga života, mjesto mnogih obraćenja i povrataka na pravi vjerski život. I mi hrvatski hodočasnici znademo iz naše sredine toliko ljudi, koji su polazili u Lurd samo kao izletnici. Nijesu se ispovjedili, već mnogo godina. Nijesu polazili sv. Misu. Nijesu se ni molili. Lurd je na njih tako djelovao, da su sve to ovdje izvršili. Polazili su s rukama na leđima, a vraćali su se pobožno s krunicom u ruci. Odonda prednjače u svojim obiteljima vršenjem vjerskih dužnosti. U Lurdu su vidjeli, kako se moli, koliko se moli.

U Lurdu nitko ne pozna obzira, tamo vlada pravi duh Božji i Djevičin dah sve prodahnjuje. Zato je Lurd škola pobožnoga života. **Dr P. Lončar**

OVOGODIŠNJI SVJETSKI EUHARISTIJSKI KONGRES

Kao što je pred dvije godine održan sjajan svjetski euharistijski kongres u irskom glavnom gradu Dublinu, o kojem smo u našem listu donijeli opširan opis (a izašle su o njem na hrvatskom jeziku i tri hrvatske knjige), tako je evo ove godine od 9. do 14. listopada održan novi svjetski euharistijski kongres čak u južnoj Americi, i to u Buenos Auresu, glavnom gradu republike Argentine. I za taj kongres kao i za onaj prije 2 godine radio je Jeronimski Putnički Odbor, kojemu je bilo povjereno, da organizira pohod na to najveće katoličko slavlje iz naših krajeva, ali dok su pred dvije dine u Dublin pošla iz naše države 24 hodočasnika na čelu sa dva nadbiskupa i dva biskupa, sad je u Buenos Aires, koji je šest puta dalji od Dublina, otišlo šest puta manje hodočasnika, to jest samo četiri sa dva nadbiskupa, sarajevskim i barskim. Ali zato je u Buenos Airesu sudjelovao na kongresu velik broj Hrvata i Slovenaca iz južne Amerike, jer ondje ima mnogo naših iseljenika. Glavnu brigu za sudjelovanje južnoameričkih Hrvata na tom kongresu vodio je o. Rusković, franjevac u Beunos Airesu.

Najveći dosadašnji Euharistijski kongres

Uspjeh svjetskog euharistijskog kongresa u Buenos Airesu premašio je sva očekivanja. Katolička Južna Amerika odala je počast Euharističkom Kristu na dosada neviđeni način. Očevidci izjavljuju, da se nešto slična ne može nigdje na svijetu vidjeti. Središte ovih

svečanosti nije bio čovjek, koji ostaje čovjekom, pa makar bio i predstavnik koje korisne i opće priznate ideje, nego je središte ovog slavlja bio sam Krist, Bog, Stvoritelj i Spasitelj čovječanstva.

Svečanosti su započele sa svečanim dočekom papinskog legata Nj. U. Kardinala Pacelija. Odmah kod dočeka se vidjelo, da će kongres proteći u neviđenom sjaju, koji će nadmašiti i svečanosti u Dublinu. Bujna mašta ,temperamenat i smisao za svečanosti pod vedrim nebom učinili su, da je nadmašena Irska. Osobito je mnogo vanjskom sjaju kongresa doprinijelo i to, što je kod svih svečanosti živoga učešća uzela vlada sa generalom Justom, predsjednikom republike na čelu. General Justo bio je prisutan i kod dočeka kardinala legata, iskazujući mu sve počasti, koje pripadaju predstavniku sv. Oca. Kod dočeka je prisustvovala i vojska svih rodova oružja. Vanredno dirljiv momenat bilo je otvorenje kongresa, u prisutnosti od pola milijuna ljudi. Naročito su se velike svečanosti održale u parku Palermo, kada je pod vedrim nebom u prisustvu predsjednika republike služena sv. Misa za preko deset tisuća vojnika. Pjevao je vojnički crkveni pjevački zbor. Kad je ta svečanost savršena, stigao je na mjesto svečanosti papinski legat, koji je svima podijelio blagoslov. Tom prilikom održao je jedan od argentinskih generala krasan govor, u kojem veliča Euharistiju i Crkvu, iznoseći njihovo značenje za narod i državu, kao i za ljudsko društvo uopće. To je sudjelovanje vojske i državne vlasti dalo posebnu crtu ovom kongresu.

Bilo je mnoštvo drugih svečanosti, od kojih ne smijemo propustiti brojne polnoćke i zborovanja pojedinih narodnosti.

Posljednji dan kongresa bila je nedjelja. To je vrhunac slavlja. U parku Palermo bilo je preko 1,200.000 ljudi, koji su unatoč velikoj vrućini pomnjivo pratili svečanosti. Isticali su se golemi zborovi, koji su pratili sv. Misu, koju je uz veliku asistenciju služio kardinal Paceli u prisutnosti vlade, predsjednika i diplomatskog kora. Osobito se naroda dojmilo velika i duboka propovijed, koju je kardinal legat izrekao na španjolskom jeziku.

Sveti Otac Papa preko radija govorio je na kongresu

Već prije dvije godine dogodilo se na euharistijskom kongresu u Dublinu prvi put, da je sam Sv. Otac Papa Pijo XI. progovorio putem radija svima, koji su se bili sabrali na kongresu. Bio je to vrhunac kongresa. A eto to isto ponovilo se sada i u Buenos Airesu. Iz svoje sobe u Vatikanu održao je Sv. Otac Papa Pijo XI. onom milijunu kongresista u Buenos Airesu i milijunima i milijunima cijeloga svijeta govor: „Krist euharistijski kralj pobijeđuje! Krist euharistijski kralj kraljuje! Krist euharistijski kralj vlada.

Ove riječi smo smislili s radošću i veseljem, o predragi sinovi u Kristu, za vrijeme dok smo preko radija slijedili vaš rad skoro kao lično prisutni svakoga dana i skoro svakoga sata. I sada u času, kad se svečano i sretno završava vaš slavni kongres u Beunos Airesu uzneseni rado nadodajemo: euharistijski Krist triumfira!

Neka bi Gospodin dao, da bi se Pobjedi, Kraljevstvu i Vladavini, koje pripadaju našem blagom i ljubljenom kralju i mirnom triumfu u plemenitim zemljama Argentine konačno pridružili svi kraljevi Zemlje, kao i svi umovi i sve volje. Da bi na taj način ovaj naš bijedni svijet, koji vidimo ojađen prolijevanjem bratske, pa i kraljevske krvi, konačno uistinu mogao naći stalan mir bez tolikih jada, u kojemu bi jedino rastao i širio se mir Kristov u kraljevstvu Kristovu.

Sa ovim željama i molitvama koje dižemo smjerno Bogu, mi kao zamjenik Krista pružamo prema vama svima i prema svakom pojedincu našu očinsku ruku i sa velikom ljubavi podjeljujemo vam sa ovim riječima apostolski blagoslo.

Po zagovoru Blažene Djevice od Lujana, naročite zaštitnice Republike Argentine, Blaženoga Mihajla Arkanđela, Blaženoga Ivana Krstitelja, Blaženih Apostola Petra i Pavla, blaženih mučenika Gonzalesa, Alfonsa Rodrigueza i Ivana Castillo, kao i svih Svetih, neka blagoslov Boga svemogućega Oca, Sina i Duha Svetoga siđe na vas sada i uvijek.

Veličanstvena procesija

Istoga dana poslije podne održana je veličanstvena procesija za završnim svečanostima. Ponajprije su išla mnoga katolička i omladinska društva, a zatim se formirala golema procesija. Biskupi su išli po osam u jednom redu. Procesija je bila tako duga, da je prolazila četiri sata. Računa se, da je u špaliru i procesiji bilo oko 2 milijuna ljudi. Presveti Sakramenat nošen je na triumfalnim kolima, na kojima je podignuta golema monstranca, u kojoj je bila jedna druga manja, remek djelo zlatarske umjetnosti. A pred monstrancom je klečao kardinal legat. Kola su se pomicala tako, da su ih gurali svećenici, ali je sve bilo tako spretno aranžirano, da je izgledalo kao da su svećenici oko kola išli tek kao pratnja. U procesiji uz 400 biskupa bila su četvorica kardinala, diplomatski kor i predsjednik republike te čitava vlada.

Povorka je prolazila u neprestanom triumfu. Narod u procesiji i špaliru bio je u pravom južnjačkom zanosu. Pjesme, poklici, cvijeće, mahanje rupcima, glazbe i zvuci sedam stotina zvona, šum od aeroplana i hici iz topova, a pogotovo glasna molitva bezbrojnih tisuća ljudi stvarali su nezaboravni utisak. Osobitiu su pažnju svratili na sebe katolici Paragvaja i Bolivije, dviju južno-američkih država, koje su već dugo vremena u zavadi i u međusobnom ratu. Katolici ovih dviju država došli su na kongres zajedno pod vodstvom svojih metropolita i glasno su u procesiji zajedno molili molitve za mir među narodima. Konačno je putem radija sv. Otac Papa podijelio svoj apostolski blagoslov.

U te dane cijeli Buenos Aires, milijunski grad bio je sjajno rasvijetljen, novine su izlazile u posebnim izdanjima, koja su donosila opširne

izvještaje o kongresu i o svemu, što je s njim u vezi. Papinski legat, kardinal Pacelli, bio je najpažljivije i najspontanije dočekan i ispraćen, dok su mu za vrijeme njegova boravka u Buenos Airesu priređivane neviđene burne manifestacije i ovacije.

Naredni euharistijski kongres bit će 1935. u Manili, glavnom gradu Filipina. Tako će iza Austrije, Afrike, Amerike odati počast Euharistiji i daleka Azija i to baš na onim Filipinima, na kojima su milijune ljudi Crkvi priveli oni isti Španjolci, koji su za katolicizam skupa sa Portugalcima sačuvali čitavu Južnu Ameriku. Kongres na Manili ne će zaostati za ovim u Južnoj Americi.

Na obranu vjere

NESAVRŠENOSTI U SVIJETU I PROVIDNOST BOŽJA

Često se može čuti: da puki slučaj vlada ovim svijetom, jer inače ne bi bilo toliko nesavršenosti na zemlji. Koliko toga ima nepotrebna i rđava. Govore, da se Bog ne brine za ovaj svijet.

Zašto ima toliko nesavršenosti ?

Čemu toliko zlo ? Zašto je jedan siromah, a drugi bogat ? Čemu toliko muka ? Zašto jedan toliko trpi, dok drugi pliva u veselju ?

Kad se tako pitaš, izgledalo bi, da se sve u svijetu nalazi u silnom neredu, dok bi ti to znao bolje urediti. Ali zapitaj se samo, da li je sve to zaista neuredno, kako ti misliš ? Ti misliš da je ova ili ona stvar nepotrebna ili možda i štetna u svijetu, jer ne znaš uopće, zašto je ona na svijetu. Ovu ili onu stvar držiš zlom, jer je uopće ne poznaješ. A tko si ti zapravo, koji tako sudiš ? Neznatan si i malen, ograničen stvor, slab u znanju, u čitavom svom biću. Tko si ti, da sudiš o djelu Onoga, koji je sama Mudrost, Svemoć, Dobrota i Pravda ? Baš tako radiš kao neuki, koji ne znaju ni čitati, a utvaraju si, da oni mogu prosuditi djelo kojeg velikog pjesnika. Otvore knjigu i sad će oni da sude, da ti i ti znaci nijesu potrebni, da je ovo suvišno, da tu nešto manjka, a ondje nešto treba izbaciti. Takvi neuki pitaju: čemu ova slova, ovi listovi, ovi reci ? — Svaki bi pametan čovjek ovakvima odgovorio: „Prijatelju, veliki pjesnik, pametan čovjek uredio je sve to, da izrazi svoje misli. Ako li izbaciš samo jednu stranicu ili redak ili samo slovo, cijelo bi djelo postalo neuredno."

Ako takvi neuki ipak ne razumiju, te vele: da bi bilo zgodnije, da sva ista slova stavimo u jedan red, jer bi tada bila knjiga ljepša, sigurno bi mu odgovorio: „Ma pusti, ne razumiješ ništa. Da je knjiga po tvom mišljenju sastavljena, ne bi imala baš nikakva smisla. Pametan je čovjek složio knjigu, a ako je ti ne razumi eš, sam si sebi kriv."

Bog je mudro uredio svijet.

Jednog je toplog dana neki seljak legao pod veliki hrast da otpočine. Nedaleko spazi na ogradi velike tikve. Na to se on zamisli i reče onako sam u sebi: „Baš je sve to naopako, da takva malena biljka nosi tako velik plod, dok ovaj ogromni hrast ima takve male žirove. Da sam ja stvorio svijet, ja to ne bih tako uredio." U taj tren padne mu žir na nos i tako ga opali, da mu potekne krv iz nosa. Ali opalio ga i u pameti, jer se opametio, te se sam divio: „Ipak je Bog mudro uredio svijet. Da je žir tako velik kao tikva i da mi je s takve visine pala na nos, sigurno bi mi potpuno razmrskao nos."

Baš je tako ludo buniti se protiv Boga, da nije dobro uredio svijet. Promotrimo samo malo bolje svijet. Stoljeća su listovi, godine su redovi, stvorovi od anđela do zadnjeg crva ili travčice jesu slova one velebne knjige, koju je Bog napisao. U njoj je sve na svom mjestu, jer sam Bog, taj neizmjerno mudri majstor svojom je rukom sve namjestio i sredio.

Pitaš se, zašto je ovo savršenije i bolje od onoga ? Zašto je ljeto toplo, a zima hladna ? Zašto baš sada kiša pada ? Zašto baš ovoga uhvati bolest ? Zašto umire dijete, dok starac živi ? Zašto umire dobar čovjek, dok zao živi ?

Je li itko od ljudi sposoban da na ta pitanja odgovori ? Ne, i to zato, jer je čovjek umom ograničen.

Providnost i mudrost Božja.

Bog jedini znade, zašto tako vlada svijetom. Mi nijesmo zvani, da Boga sudimo. Jednom ćemo u vječnosti spoznati mnogo toga, što sada držimo, da nije posve na mjestu. To znamo posve sigurno, da će u onom životu biti svaka nepravda kažnjena, a svaka krepost nagrađena.

I zao čovjek dobit će svoje. Pravednik, koji trpi, dobar čovjek, koji trpi u bijedi, siromaštvu i bolesti, primit će ondje plaću. Mudri je Bog tako uredio, da se ne prilijepimo uz zemaljska dobra, nego da svu svoju nadu položimo u prekogrobni, vječni život.

U vječnosti upoznat ćemo, da je ova ili ona nepravda bila baš dobročinstvo, koje nam Bog poslao, da se trgnemo iz svoga nemara, i da duh svoj dignemo k Bogu. Koliko duša hvale na nebu Boga i koliko će ga još hvaliti, što im je Bog dopustio na zemlji razne nevolje. Bogatstvo i zemaljska sreća zaista često jesu samo kazne, koje Bog šalje na nevjerne i bezbožne duše. Na žalost one izgube zauvijek svoju sreću u vječnosti. Koliko ih ima, koji su radi zemaljske sreće proigrali svoj vječni spas! Koliki će proklinjati užitke, časti i bogatstva, radi kojih su zauvijek propali!

Gledajmo i sudimo svijet očima vjere i vječnosti. Inače ne ćemo ništa shvatiti, jer se bez Boga uopće ne može shvatiti ni svijet ni čovječanstvo.

Štogod Bog čini, dobro je! To imajmo pred očima i onda ćemo puno toga bolje razumjeti.

Blašković Stjepan.

Katolička akcija

BLAGDAN KRISTA KRALJA JE DAN KATOLIČKE AKCIJE

Što je Katolička Akcija?

Namjesnik Isusov na zemlji sv. Otac Papa Pijo XI. veli: „Katolička Akcija je pomoć (saradnja) vjernika Papi, biskupima i dušobrižnicima (hijerarhiji) u širenju Kraljevstva Kristova t. j. prave nauke Isusove među pojedincima, u obiteljima i uopće u društvenom životu (apostolat Crkve).

To se Kraljevstvo Isusovo širi: molitvom za Kraljevstvo Isusovo: dobrim primjerom u vršenju vjerskih dužnosti; riječju i govorom o svetoj vjeri; širenjem katoličkih knjiga, novina i listova; radom za misije. Na taj se način radi oko spasavanja neumrlih duša. No da taj posao bude uspješan i valjan, treba da bude organiziran i da stoji pod vodstvom biskupa i dušobrižnog svećenstva, kojima se. vjernici stavljaju u tu svrhu na raspolaganje Takav sveti boj i posao za Kraljevstvo Kristovo zove se: Katolički posao ili Katolička Akcija. Papa hoće, da svi, koji žele tako raditi, stupe u organizacije Katoličke Akcije: muževa, žena, mkladića i djevojaka. Organizacije su vjersko-crkvene, imadu svoje crkvene zastave i znakove.

Oproštenja.

Prema reskriptu od 7. VI. 1932. oni, koji su upisani u Katoličku Akciju, mogu dobiti ova oproštenja:

A) Djelomična oproštenja

I. 300 dana:

1. Crkveni duhovnici i podduhovnici (K A), kojega god stupnja, za svako djelo apostolata u korist Katoličke Akcije;

2. upravitelji (vođe) i članovi, kad izvrše bilo koje djelo u korist Katoličke Akcije ili sudjeluju na sastancima, poukama i konferencijama Katoličke Akcije; svaki puta kad obavljaju bar četvrtsatnu dnevnu meditaciju razmatranja.

II. 100 dana: Upravitelji (vođe) i članovi kad nose cijeli dan značku Katoličke Akcije one organizacije, kojoj pripadaju.

B) Potpuna oproštenja:

I. Duhovnici i podduhovnici, generalni i dijecezanski, upravitelji (vođe) i članovi: na koncu svetih duhovnih vježbi i kulturnih tečajeva, propaganda i dijecezanskih sastanaka ili okružnih (dekanatskih), ako se takovi sastanci svršavaju sa prigodnim vjerskim obredom sa sb. Misom i generalnom sv. Pričesti.

II. Upravitelji (vođe) i propagandisti (promicatelji): dva puta mjesečno, ako vode i drže pouke, sastanke u župi i vani najmanje dva puta mjesečno za članove Katoličke Akcije.

III. Upravitelji (vođe) i članovi:

1. na dan primanja odnosno obnavljanja iskaznice;

2. jedamput na mjesec: a) kod zaključka duhovne mjesečne obnove, ako su joj prisustvovali; b) ako su pobožno obavljali svakidašnje razmatranje bar četvrt sata, ispovjedali se svake sedmice, pričestili se svaki dan, prisustvovali redovito sastancima organizacije, kojoj pripadaju.

3. na ove dane: Božić, Bogojavljenje, Uskrs, Uzašašće, Tijelovo, Srce Isusovo, Bezgrešno Začeće, Blagovijest, Veliku Gospu, Sv. Josipa Zaručnika Bl. Dj. Marije, Sv. Petra Apostola, Sv. Franje Asiškoga, Sve Svete, na dan nacionalnih zaštitnika pojedinih organizacija i na dan zaštitnika svake župske organizacije.

4. Ako prisustvuju pobožnostima za duše pokojnih duhovnika, upravitelja (vođa) i članova Katoličke Akcije.

Molitva za Katoličku Akciju.

Isuse, Ti si svojom predragocjenom krvlju otkupio cijeli svijet. Ti hoćeš, da cijeli svijet bude Kraljevstvo Tvoje ljubavi. Usliši molitvu, koju Ti danas prinosimo s najvrućom željom: Dođi kraljevstvo Tvoje!

Ti si nas pozvao, po svojim zamjenicima na zemlji, da Katoličkom Akcijom, t. j. sudjelovanjem u hijerarhijskom apostolatu, širimo Tvoje kraljevstvo. Mi Ti zahvaljujemo, što si nas tako visoko počastio. Obećajemo Ti, da ćemo uvijek vjerno slijediti Tvoj poziv i pokoravati se u svemu Onome, koji je Tvoj Namjesnik. Zato te molimo za milost, da ispunimo svoje obećanje.

Ti si brižnom ljubavi uzgojio u svojoj školi prve apostole Crkve, udostoj se i nas uzgojiti za sveti život, revan rad i duh požrtvovnosti. Daj, da se i mi najprije posvetimo kao i Tvoji apostoli, pa da posvećujemo duše, koje si Ti otkupio. Daj, da podnosimo sve napore s jedinom željom, da vidimo kako Tebe svi poznaju, ljube i slave.

O Gospodine, blagoslovi Katoličku Akciju, koja je draga Tvojemu Namjesniku na zemlji, a posvećena Tvomu božanskomu Srcu. Umnoži njezine članove, ohrabri njezine borce, podaj uspjeh njezinim djelima.

A našu molitvu usliši po zagovoru Tvoje presvete Majke, kraljice apostola i naših svetih zaštitnika. Nadamo se, da ćemo s njima uživati na nebu obilnu nagradu, koju si obećao onome, koji radi za Tvoje kraljevstvo na zemlji. Amen.

Sveti Franjo Asiški, zaštitniče Katoličke Akcije, moli za nas!

Imprimatur, Zagreb, 11. X. 1934. Br. 7.813.

Dr Alojzije Stepinac, v. r.
nadbiskup koadjutor.

CVIJET IZ JERUSALIMA

blagoslovljen na grobu Isusovu i na mjestu smrti Bl. Djevice Marije, dobit će svaki na dar sa svetom sličicom, tko daruje barem 10 dinara za oltar

KRALJICI HRVATA U JERUSALIMU!

GDJE SMO?

Čujte nebesa i zemlja neka znade, jer Gospod govori! Djecu nam odgojio i othranio, a oni me se odriču. Vol pozna svoga gospodara, i magarac jasle hranitelja svoga, a Izrael mene ne poznaje i narod moj me ne razumije.

„Drhćite nad tim nebesa i vrata njihova žalite silno, veli Gospod! Narod je moj učinio strašan zločin: Mene je, izvor žive vode, zapustio, a izgradio si studence, studence razrovane, koji ne mogu vodu zadržati."

Da li vam je poznat taj govor?

Žalba Svevišnjega?... Zaista nam pripovijeda čudne stvari! Djecu si je odgojio. Njegova su. On im je dao život. On ih hrani svaki dan. Bez njega ih ne bi bilo na svijetu, a oni neće ni da ga poznadu!

Odriču ga se — svoga oca. Onoga odbaciše, od koga im je život. Da li je moguće, da čovjek, uman stvor može zabaciti onoga, koji ga je stvorio? Magarac i vol ima više pameti. Bog sam drhće nad tim. Tuži se nebu i zemlji nad tom silnom nezahvalnosti. Čujte nebesa i zemlja neka znade! Jeste li već slušali, što takova? Sin ne će da pozna svog oca, stvor neće priznati svoga Stvoritelja!

Tako je tužio Gospod nad narodom izraelskim preko proroka Izaije i Jeremije.

Što mislite, kad dođe Sin čovječji, da li će naći još vjere na zemlji? Tako je pitao Isus svoje učenike. Kad bi došao Isus danas na svijet u Evropu, Ameriku Sjevernu i Južnu — u Rusiju... u velike gradove i industrijske centre: Beč, Berlin, Pariz, Newyork, Čikago? Što bi tu vidio? Što bi sve doživio? Da li bi ga poznali? Primili? Ne bi li morao opet jadikovati: Čujte nebesa, i zemlja neka znade! Djecu sam odgojio, a oni me se odriču, i ne će da me znadu. Zar nisu svi ti milijuni, što tade po selima, što stanuju po gradovima i palačama moji stvorovi, djelo mojih ruku, moja djela? Zar nisam ja njihov stvoritelj, otac i sudac? A mnogi od njih ne će za mene da znadu. Zar nemaju vremena na mene misliti? Imadu previše drugih misli i tegoba. Imadu druge bogove, za kojima lutaju, kojima se mole i pale im svijeće.

Ja sam zaboravljen, njima nepoznati Bog...

Pun boli i tuge vratio bi se Isus u svoj dom... Ako mi pogledamo po svijetu, što ćemo vidjeti? Da li ćemo naći još vjere na svijetu? Sigurno je, da je nije potpuno nestalo sa zemlje. Još ima Bog tu svoja svetišta, svoje vjernike i više ili manje vjerne podanike. Ima ih, koji su spremni svaki trenutak i krv proliti za Nj. Mnogo ih još ima.

A što vidimo na drugoj strani? Svijet je u velikoj mjeri okrenuo leđa svom Stvoritelju, otkazao mu poslušnost, i odvratio se posve od njega. Više ga ne pozna. Misli da mu Bog ne treba. Da navedem samo jednu brojku! Samo u Sjevernoj Americi ima do 70 milijuna ljudi, rođenih od kršćanskih roditelja, koji žive među kršćanskim svijetom, a žive bez svake vjere, bez Boga, bez svega što je Božje. 70 milijuna! Bože mili!

Pogledajte na Beč! Po imenu kršćanski katolički grad. Broji blizu 2 milijuna duša. Koliko tih priznaje Boga i vjerno ispunjava svoje vjerske dužnosti? Najviše 15%. To je dakle kršćanski grad?! Poslije rata ih se oko 120.000 izričito odcijepilo od debla kršćanske vjere. Drugi mnogi još više na deblu kao usahlo granje, bez lišća i zelenila, bez života. Žive bez Boga, a mnogi i umiru bez Njega?... Ne dadu se više ni pokapati. Dadu se spaljivati, da bi tako zanijekali svaku vjeru u uskrsnuće.

Kako je drugdje?

Slično je i po drugim gradovima. Gdje je bolje, gdje slavije. Danas gradovi rastu i to rastu silnom brzinom. Seljački život gine. Kogod samo može bježi sa sela. Sve ide u grad, grad, i opet grad. Pomislite Berlin ima više no 4 milijuna žitelja! Gotovo, koliko svih nas Hrvata! A prije par desetaka godina brojio je samo do 2 milijuna. Ima 8.000 ulica. I neprestano se grade nove zgrade i nadolaze novi ljudi.

London broji 7 milijuna, a i Newyork ne zaostaje. Drugi opet manji gradovi takme se ko će prije napred. Ti su gradovi pravi Babiloni, prava Sodoma. Život je u njima na oko vrlo lijep i ugodan. Krasne palače, lijepe ceste, drvoredi, parkovi, tramvaj, automobili, vozila svih vrsti, svuda telefon, radio, kino, kazališta, zabave na svakom uglu. Ljudi lijepo obučeni, po izgledu sretni, sve to čovjeka sa sela mami i zavarava. Tu se vide i crkve na sve strane. Izvana krasne. Pogledate li malo unutra „iza kulise", što se tu sve za izvanjom ljepotom sakriva! Što li se sve ne događa po gradovima! Samo jedan primjer! Na jednoj strani umiru ljudi od gladi, a na drugoj imadu u Parizu i Berlinu lijepo groblje za svoje psiće. Postavljaju im skupocjene spomenike i plaču za njima! Kažite, ne stoji li moderni svijet na glavi!

Đavao sije kukolj nevjere.

Gradovi se toliko šire da će za malo živjeti više ljudi u gradovima nego na selu. Ti su gradovi još samo po imenu kršćanski. Uistinu danas većinom poganski. Vjerske pustinje. U koliko ima u njima kršćanskog života, to su samo oaze i zelenilo u pustinji.

No najžalosnije je danas za crkvu to, što su se od Boga odvratili oni, koji su ga prije najviše štovali. To je današnje radništvo. Kako je broj katolika padao, uvlačio se neprijatelj da posije kukolj. I doista, taj se kukolj tako razrastao, da je gotovo svu pšenicu prekrio. Bezbožna je materijalistička štampa radnika posve predobila u svoje šake i drži ga u svojoj vlasti. Svojim vjernicima obećaje raj na zemlji, koga nikad ne će uživati. Već dugo oni taj raj propovijedaju i očekuju, ali ga nema pa nema. Uistinu si pak ti njihovi vođe tim propovijedanjem raja stiču grdne milijune. Ako bi gdje morao biti taj obećavani raj, to bi morao biti u Rusiji. No mjesto raja dočekasmo sasvim obratno! Danasnja Rusija! Takova nešta kao što se danas događa u Rusiji, svijet još nije doživio. Ti odmetnici navijestiše rat samome

Bogu. Rat do uništenja! Pomislite: crvi zemaljski rat Svemogućemu! Ne, šta takova još nije bilo! Pogani imaju krive bogove, ali ih uvijek cijene i klanjaju im se. Ovi pak hoće da ubiju pravoga Boga! Sa svojim groznim divljanjem oni baš priznavaju da Bog postoji, jer kad ga ne bi bilo, ne bi o njem uopće govorili. Ruše crkve i krasne zgrade — nešto do sada neviđeno! Propovijedaju slobodu, bratstvo i jednakost, a ubijaju na stotine tisuća ljudi i muče ih kao da su nerazumne životinje. Svaka vjera mora da u stomilijunskom narodu posve zgine. I tako evo hoće te zvijeri da zavladaju cijelim svijetom.

Žalosna slika.

To je slika, što nam je u vjerskom pogledu pruža današnji svijet. Ima je gotovo cijela milijarda ljudi, što čame u tami nevjere. Nekoć kršćanski krajevi bivaju opet postepeno poganski. Žalosno je, što tih teških posljedica nije svijet uvidio do zadnjega časa. Nekad je bilo sve vjerno: gradovi, sela, vladari, podložnici, učeni i neuki. Veličanstvene crkve prijašnjih stoljeća, brojni sveti kipovi i slike, različne vjerske ustanove, sve nam to priča, da je vjera prožimala sav život. Bog je vladao svuda i u javnosti i u obitelji. Otpad od kršćanstva počeo je u novije vrijeme, u zadnjih par stoljeća. No na žalost, taj otpad neprestano napreduje. Napreduje i pred našim očima i to silnom brzinom.

Dođe li Sin čovječji, koliko će još naći vjere na zemlji? Zato nas sv. Otac, namjesnik Isusov na zemlji, zove sve na posao i obranu vjere pod vodstvom naših biskupa, dušobrižnika t. j. u Katoličkoj Akciji.

Priredio: **A. Vojvoda.**

Život s Crkvom

UTJEHA BOLESNIMA

Teškim bolesnicima ide Crkva u pomoć ne samo sakramentom sv. Pomazanja, nego i sakramentom sv. Ispovijedi i sv. Pričesti. I ta tri sakramenta bolesnika krijepe, jačaju i pripravljaju na smrt.

U bolesnikovoj sobi.

U sobi bolesnika, koji prima ova tri sakramenta treba biti: pokriven stol i pred njim stolčić, da svećenik na nj klekne. Na stolu pak križ, dvije zapaljene svijeće, čaša s blagoslovljenom vodom, i jedna čaša s običnom vodom, tanjurić sa šest kuglica pamuka (vate), ili kudelje, nešto soli i ručnik.

Bolesnik mora po mogućnosti prije nego dođe svećenik obaviti ispitivanje savjesti i pokajati se za grijehe.

Čim svećenik stupi s presv. Sakramentom u sobu, svi prisutni treba da kleknu i da se mole. Svećenik ušavši u sobu pozdravi sve riječima: „Mir kući ovoj i svima koji stanuju u njoj!" Zatim podijeli blagoslov s Presvetim, a iza toga poškropi bolesnika svetom vodom sa željom da mu isprosi od Boga iskreno pokajanje.

Sveta Ispovijed.

Sada treba da svi prisutni izađu iz sobe, jer će svećenik ispovijedati bolesnika. Najzgodnije da bolesnik u ovoj ispovijedi ispovijedi svoje življenje i ponašanje prema Bogu iz čitavoga života. Napose mora pripaziti da kaže, je li se kada nepotpuno ispovijedio, t. j. da li je koji puta zatajio koji teški grijeh, ili nije možda izvršio naloženu pokoru. Ako bolesnik ne može više govoriti, mora barem izvanjskim znakom pokazati, da se kaje za svoje grijehe, na pr. udaranjem u prsa, ili kojim drugim znakom.

Sveta Pričest.

Kad se bolesnik ispovijedio, mogu ostali opet doći u sobu. Svećenik sada pričešćuje bolesnika. Daje mu Tijelo Isusovo, da mu bude popudbina za nebo.

Sveto Pomazanje.

Iza sv. Pričesti podijeljuje mu sakramenat svetoga Pomazanja. Na šest ga mjesta maže svetim uljem. I to najprije oči, onda uši, nos, usta, ruke i noge. Kod toga govori: „Ovim svetim pomazanjem i svojim preblagim milosrđem oprostio ti Gospodin, što god si sagriješio gledanjem, slušanjem, mirisanjem, kušanjem, govorom, doticanjem i hodom. Amen."

Svećenik moli još i druge molitve za bolesnikovo zdravlje. Bolesnik mora, dok mu se podjeljuje sv. Pomazanje, probuditi u sebi pouzdanje u Boga i posvema se predati volji Božjoj. Na to pouzdanje u Boga podsjeti ga svećenik na početku mazanja sv. uljem, kad mu dade križ da ga poljubi.

Iza pomazanja podijeljuje mu svećenik potpuni oprost. Da ga bolesnik uzmogne zadobiti, mora sve muke i boli, pa i samu smrt strpljivo primiti od Boga kao pokoru za svoje grijehe. I mora s pouzdanjem zazvati ime: Isus.

Kad je bolesnik dostojno primio svete sakramente, može mirno čekati smrt i čas da stupi pred sud Božji. S Bogom se pomirio. — Spasitelj je uz njega. On ga ljubi i vodi u vječnost.

Opasnost nagle smrti.

Neka si svako izbije iz glave, tko misli, da će na koncu života samo primiti svete sakramente i tako u zadnji čas popraviti svoj griješni život. Taj bi se mogao ljuto prevariti. Koliko ih ima, koji nenadano umru bez svetih sakramenata. Ko provodi kršćanski život, taj će i na koncu života primiti svete sakramente.

Sam bolesnik možda često i ne zapaža opasnost, u kojoj se nalazi. Stoga je velika dužnost njegovih najbližih, da ga podsjete i da se pobrinu, da može primiti svete sakramente. Ne smiju ni časak oklijevati, a da odmah ne ispune tu veliku dužnost. Primanje svetih sakramenata je bolesniku najveća utjeha i zadovoljstvo. Još bi bila veća ludost, kad bi se

tko god bojao, da će bolesnik umrijeti, ako primi svete sakramente. Baš je obratno. Sveti Sakramenti donose zdravlje. Ako bolesnikovi bližnji ne znaju, kako bi bolesnika pripravili da primi sv. sakramente, neka pozovu svećenika, pak će on to izvršiti. Najveće je dobročinstvo, koje možemo iskazati bolesniku, pobrinuti se, da može primiti sv. sakramente. Time ga možemo spasiti od vječne propasti otvoriti mu put u nebo.

Zgodno je, da se bolesniku čitaju odlomci iz pobožnih knjiga, na pr. iz života svetaca. Mogu se moliti i molitve. Napose pak one, kojima se pobuđuje vjera, ufanje i ljubav, i kojima se pobuđuje kajanje.

Katolik se ne boji smrti.

Rajmund Dreiling, franjevac, pripovijeda iz svjetskoga rata ovo: Bio sam pozvan čovjeku, kome su imali odrezati nogu. Kad je primio svete sakramente, rekao mi je: „Sada se mogu mirno podvrći operaciji.” Ne bojim se smrti!” Iza toga mi je posve mirno izrazio posljednje želje svome ocu, majci i braći. Ja sam si sve to ubilježio u svoj dnevnik. Operacija je sretno svršila, ali je bila prekasna. Nastupilo je otrovanje po čitavome tijelu. Siromah bolesnik je znao, da mora umrijeti, no on je samo govorio: „Rado umirem. Ne želim si dugo živjeti. Makar mi za to i što god davali. Idem k dragome Ocu u nebo!” — Kad sam se vratio iza jednoga sata, doviknuo mi je smiješeći: „Pa gdje se zadržala ta smrt? Šta ne dođe! Mogla bi me ipak nešto brže pohoditi. Kako ću još dugo čekati?”

Časne sestre donijele su mu cvijeće. Ja sam mu molio krunicu. Za uzvrat dao mi je svoju krunicu, da mi bude spomen na njegove roditelje. Iza kratkoga razgovora objesio je krunicu o ruku, a cvijeće je stavio kraj sebe i rekao dosta mirnim glasom: „Obećajte mi, oče, — (kao da je znao, da će još samo nekoliko časova živjeti) da ćete biti po podne kod mojega ukopa. A vi, sestre, pobrinite se, da ovo cvijeće, i krunica budu i iza smrti u mojim rukama kao i sada.” — Svi smo suznim očima slušali, kako nam naš dragi prijatelj već posve slabim glasom govori: „Kako me veseli, što idem dragome Bogu. Tamo ću se moliti za oca i majku, za svoju braću i za sve vas!”

Priredio: **J. Rukelj**

SV. MIHAELA OD PRESV. SAKRAMENTA (1809-1865)

Mihaela Demaisieres, podgrofica od Jorbalan-a, u djevojačkoj svojoj dobi osta bez roditelja, sama s bratom Diegom, koji je svršivši diplomatske škole, bio španjolski poslanik u nekoliko zemalja. Tako je i Mihaela imala prilike da boravi ne samo u rodnome gradu Madridu, nego i u Parizu, Bordeauxu, Bruxellesu i drugdje. Imala je dakle prilike, da se kreće i u društvu otmjenih krugova, pa je imala pristupa i u sam španjolski dvor. Mogla je provoditi najudobniji život aristokratkinje, plemkinje onoga vremena. A ona? Ništa nije držala do rodbinskog plemstva, nego je nastojala, da bude plemenita dušom. Odgojena od malih nogu u pobožnosti i samilosti prema patnicima traži siromahe, hrani ih i odijeva, posjećuje ih u njihovim potleušicama. Najveća joj bijaše muka, kad je na želju bratovu morala koji puta poći u otmjeno društvo ili u kazalište, jer je to njihov društveni položaj tražio. U takvim je zgodama budno pazila, da sačuva čistoću duše i poniznost, te bi se vrativši se kući bičevala i ronila suze, da se održi u skrušenosti pred Bogom.

Oko sebe je skupljala djevojke i gospođe, osnivala s njima razna crkvena i dobrotvorna društva. U Madridu je uredila uzgajalište za djevojke koje su zalutale.

Osobito se sveta Mihaela isticala u pobožnosti i ljubavi k Presv. Oltarskom Sakramentu. Svakog bi dana rano ustala, pa već i u četiri sata da pođe k svetoj Misi, makar bilo ne znam kako daleko do crkve, a nije joj smetalo ni najružnije vrijeme. Danomice je primala sv. Pričest, što bijaše u ono doba rijetkost. Dnevno je obavljala satove klečanja pred Svetootajstvom. Upirući pogled u vratašca svetohraništa razgovarala bi s Isusom iznoseći pred Njega svoje potrebe i teškoće. Ta se velika ljubav prema Isusu Svetootajstvenom očitovala u tom, što je Mihaela 1855. godine osnovala redovničku Družbu službenica Presvetog Sakramenta, i sama prva obukla redovničko odijelo, te položila redovničke zavjete.

U samostanu je živjela vrlo strogim redovničkim životom. Propise je tako savjesno vršila, da bijaše „Živa regula” (pravilo). Nakon smrti isusovca Carase bijaše joj ispovjednikom blaženi biskup Claret. Mihaela je i kao redovnica zalazila još na španjolski dvor, ali samo kad bi izričito bila pozvana i tada „samo radi Boga i slave Božje”, kako je sama rekla. Poticala je kraljicu prigodom takovih posjeta na krepostan život, na dužnosti koje ima kao kršćanska žena i majka. Mnoge nečedne slike, makar bile od umjetničke vrijednosti, uklonjene su na njezin poticaj iz dvorskih dvorana, a ukinuti su ili ispravljeni mnogi nezgodni običaji, bilo u odijevanju, bilo u zabavama i drugom.

Mihaela od Presvetog Sakramenta brineći se za svoje, od kolere bolesne redovnice, i sama oboli od iste bolesti, te 24. kolovoza 1865. umre puna kreposti i dobrih djela. Zbog toga i bijaše 4. ožujka 1934. pripojena kao nova dragocjena karika zlatnom vijencu svetaca katoličke Španjolske.

Pouka.

Presveti Oltarski Sakramenat jest središte katoličkog bogoslužja. U svetohraništima naših crkava boravi živi Isus. Dođimo često, te Mu se poklonimo! Primanje svete Pričesti zalog je našega uskrsnuća. Sv. Crkva pod teški grijeh nalaže sv. Pričest o Uskrsu, a preporučuje češću sv. Pričest, pa i svagdanju onima, koji žele postati kreposni.

Gospa dobrog savjeta

KREPOSTI

Duša, koja napreduje u duhovnom pogledu, želi u sve to veću blizinu Božju, ne može se ni zamisliti bez kreposti. Što više napreduje u vrhunaravnim krepostima, to će njezin duhovni život biti bujniji i ljepši, ona će sve više se približiti Gospodinu. Te dakle vrhunaravne duhovne osebine u duši uvjetom su duhovnoga napretka. Bez nekih što više vrhunaravskih kreposti ne može se ni zamisliti život duše. U prvom se redu moramo pitati, šta je to krepost. Na to nam pitanje odgovaraju bogoslovski učenjaci, da je krepost neka trajna osebina duše, koja ju čini sposobnom i spremnom, da vrši dobra djela. Iz ovoga pojma kreposti odmah razabiremo, da se krepost može kretati u naravnom i vrhunaravnom redu. Primjer će nam to najljepše osvijetliti. Kao primjer ćemo promotriti krepost milosrdnost. Imade na svijetu ljudi, koji su već po ćudi svojoj skloni na milosrđe. Njegova duša ne podnosi, da siromaka odbije, on mu mora udijeliti milostinju. Takva je njegova sklonost ili navika. Ipak taj čovjek može živjeti bez drugih kreposti. On drugome rado dijeli, ali sam možda voli krasti i varati, i tako povređuje krepost pravednosti. On je možda sav ogrezao u grijeh nečistoće, i tako ruši krepost čistoće. Možda u njega nema prave vjere, ili barem ne mari za vjeru. Kod dijeljenja milostinje ne misli on na Gospodina i na ono, što je glavno. U takvom čovjeku postoji naravna krepost milosrdnosti. To je njegova naravna sklonost, jer svaki čovjek, pa ma kako zao bio, posvema zao nije. I u takvom čovjeku mogu postojati neke lijepe i dobre osebine, on može imati i naravnih kreposti. Sasma drugčije izgleda vrhunaravna krepost milosrđa. Ta je krepost okružena i tolikim drugim krepostima, napose vjerom, ufanjem i ljubavlju. Te tri kreposti, zajedno sa razboritošću i njome upravljaju. Zato je u takvom čovjeku milosrđe vrhunaravno. On dijeli milostinju i čini dobra djela bližnjemu iz ljubavi spram Gospodina. Čovjek s naravnom krepošću imade tu krepost ili po svojoj sklonosti ili još više po tom, ako neka kreposna djela redovito vrši, pa se tako na njih privikne. I vrhunaravna krepost pretpostavlja, da čovjek dotična kreposna djela češće vrši, nanjih privikne, no takova je krepost upravljena prema Gospodinu, popraćena Njegovom ljubavlju i zato imade vrhunaravnu vrijednost.

Mi ne pitamo posebno za naravne kreposti, nego mislimo u prvom redu na kreposti vrhunaravne. Čovjeka pak kreposna promatramo u stanju milosti posvetne, tako, da su mu kreposna djela popraćena ljubavlju spram Boga. U takvom čovjeku moramo naći i bogoslovne i ćudoredne kreposti. Bogoslovne su kreposti one, kojima je neposredni predmet, razlog i cilj sam Gospodin Bog. Bogoslovne su kreposti vjera, ufanje i ljubav. One su upravljene spram Gospodina, i to neposredno su spram Njega upravljene. I druge vrhunaravne kreposti su upravljene k Bogu, no Bog je njihov konačni cilj i razlog, dok one mogu u Bogu i radi Boga imati i drugu svoju svrhu. Tako u prije spomenutom primjeru vrhunaravna krepost milosrđa se ni ne može zamisliti bez Boga, no njezin razlog može biti ujedno i pomoć, iskazana bližnjemu, njezin je predmet sam subrat u nevolji. U čovjeka se moraju naći i ćudoredne kreposti. To su one kreposti, koje upravljaju cijelim ćudorednim djelovanjem čovjeka. Njih imade mnogo, no sve se dadu svrstati u četiri grupe, koje nazivljemo stožernim krepostima. Što je stožer vratima, to su ove četiri kreposti, svim ostalima. Stožerne su kreposti: Razboritost, pravednost, jakost i umjerenost. Već na prvi mah razabiremo, da se u te četiri grupe mogu svrstati sve ćudoredne kreposti. Tako je na primjer čistoća ćudoredna krepost, koja spada u umjerenost. Kreposti možemo još promatrati kao savršene i nesavršene. Savršena krepost djeluje vrlo rado, s nekom lakoćom i trajno, dok nesavršena nema te oznake ustrajnosti i lakoće. Ako savršena krepost naraste do najvišeg stepena, onda je nazivljemo herojskom krepošću. Zakve kreposti nalazimo u duhovnim velikanima, herojima, u svecima.

Svaki čovjek, koji želi duhovno napredovati, mora proučiti kreposti u školi svete Crkve katoličke. Nije dakako u tome sve. On mora i krepost uzljubiti, u kreposti se vježbati, sticati si vrhunaravne kreposti, i po njima se sve to više približiti Gospodinu.

Priredio: **Dr D. Hren.**

Kršćanska obitelj

PRVI DUŠNI DAN

Ljeti godine 998. pokucao je neki hodočasnik na vrata glasovitog samostana Clugny (Kliniji); izjavio je, da nosi za velečasnog opata važnu vijest. Odmah ga uvede monah srednjeg stasa i otmene vanjštine; ovaj bijaše čovjek u snazi života. Bijaše to sv. Odilo, opat toga samostana, jednog od najrevnijih i najglasovitijih samostana cijeloga zapada.

Hodočasnik mu ispripovijedi, da je bio došao na hodočašće u Palestinu. Na svome povratku je doživio brodolom i bio bačen na osamljenu i pustu obalu. Tu je živio pobožan pustinjak, koji mu je rekao: „da često čuje, kako se zli dusi tuže na one, koji oslobađaju iz čistilišta duše pokojnih, a osobito su ogorčeni na opata Odila i njegove monahe. Napokon mu je pu-

stinjak naredio, da potraži opata i da ga moli, da podvostruči svoje molitve i milostinju u korist pokojnih.

Sveti je opat uvijek pokazao srdačno saučešće prema dušama u čistilištu. Primio je poslanu vijest kao opomenu s neba i odluči obaviti svečanu pobožnost na pomoć i utjehu duša u čistilištu.

Odredio je za to 2. studeni.

Ujedno je izdao naređenje svim samostancima svojega reda: „1. studenoga prema odredbama opće Crkve slavi se svetkovina Svih Svetih, dakle *slaveće crkve*; tako da se idućeg dana psalmima, milostinjom i osobito svečanom svetom Misom svetkuje spomen na sve, koji u Kristu počivaju u miru, dakle *trpeće crkve*.

Slijedećeg su 1. novembra u velikoj bazilici sv. Petra u Clugny sakupljeni monasi upravo pjevali večernju Svih Svetih; zadnje zrake rastajućeg jesenskog sunca bacale su melankoličnu svijetlost u polutamnu romansku lađu crkve. Tužni glas zvona probuđivao je u srcima svečano, ozbiljno raspoloženje. Zlatni nakiti i ukrasi zasjenjeni su crnim odijelom i crnim zavjesama. Iza ozbiljnog svijetla velikih svijećnjaka dolazila je mutna svijetlost žutih svijeća. Opat Odilo započne mrtvački oficij. Glasovi dvijesta monaha prostrujiše kroz široki prostor bazilike.

Napokon umukne pjevanje. Mir i mučanje zavladaše crkvom. Samo su zvona svojim dubokim tužnim zvucima pozivala na molitvu za drage pokojnike.

Oko ponoći opet su ostavili monasi svoje ćelije, prošli su kroz duge, tamne hodnike samostana, da pođu u kor. A u jutro 2. novembra držao je opat Odilo svečano spomenbogoslužje za duše svih, od početka svijeta umrlih. Svi svećenici samostana prikazali su Misu na istu nakanu i braća lajici primali su sv. Pričest za drage pokojnike.

I milostinju treba dijeliti za duše.

Napokon, da se milostinja pridruži molitvi, podijeliše je poslije svršenog bogoslužja. Podijeliše kruha i vina među sirotinju, i u blagovaonici za strane goste počastiše monasi opet daljnjih dvanaest siromaha.

U svim samostanima tih klinijevskih redovnika obavile su se iste molitve i porazdijelila se ista milostinja.

Drugog studenoga godine 998. bijaše zato prava svetkovina za duše u čistilištu i svaki, kome bi bilo priušteno, da toga dana baci jedan pogled u tužno mjesto muka, vidio bi, kako je velik broj duša postepeno iz dubine ponora poletio u nebeske visine, vođen od svog anđela čuvara. Uzdigle su se u nebeske visine, a Marija ih je nepresahnjivom majčinskom ljubavlju jedne i druge tješila.

Tako je nastala svetkovina „dušni dan", koja se od toga dana u svim samostanima toga reda svečano slavila. Nekoliko godina kasnije uvede ga Papa Ivan XVI. uopće u svetu Crkvu.

Dušni je dan dokaz, da mi katolici nismo od jučer ni prekjučer. Skoro tisućgodišnja povijest leži iza ove časne svetkovine. Budimo si drugoga novembra svijesni toga starog plemstva dušnog dana i gledajmo u duhu vojsku od milijuna ljudi, koji se mole za duše u čistilištu. Neka ne budu posljednji ni najgori članovi u tim redovima čitaoci „Naše Gospe Lurdske!"

Priredio: **L. M.**

Iz Apostolata sv. Ćirila i Metodija

TAJNA SV. JEDINSTVA

Kad je mogući pruski državnik Bismarck htio da zasužnji njemačke katolike, uvidio je, da mu je to nemoguće, jer su između sebe složni i jer su u jedinstvu sa drugim katolicima svijeta. U njemačkom državnom saboru sam je priznao, da u katoličkoj crkvi postoji veliko i udivljenja vrijedno jedinstvo. — Isto je priznala posebna komisija ministarstva unutarnjih poslova u Rusiji god. 1911., kad je istraživala, zašto katolička crkva tako moćno upliva na odlične ruske krugove. Da, katoličko jedinstvo zadovoljuje sve, pa i inovjerce, privlači ih. Ispunjuje se Spasiteljeva molitva na posljednjoj večeri, da će svijet iz jednodušnosti Kristovih sljedbenika poznati, da je Krist od Boga poslan, da je crkva Božja ustanova i da je jedinstvo znak prave crkve Kristove.

Katolička je crkva zato tako jedna i jedinstvena, jer ima jednog vrhovnog poglavara. To je rimski biskup, nasljednik sv. Petra, koga je Krist postavio za vidljivog vrhovnog poglavara svojoj crkvi. Nu osim ovog vanjskog razloga jedinstva imade još jedan unutrašnji svrhunaravski razlog jedinstva, a to je presveta Euharistija.

Ovaj drugi unutarnji razlog crkvenog jedinstva isticao je već sv. Pavao apostol. Kad su se u Korintu pokazali razdori, piše sv. Pavao Korinćanom: „Kako je jedan kruh (sveta euharistija), svi smo, koji blagujemo od toga kruha, jedno tijelo". (1. Kor. 10. 17.). Zato je po nauci sv. Pavla a i svih kasnijih svetih otaca presveta Euharistija sakramenat jedinstva, vez crkvenog jedinstva. Kako se naime vjernici po svetoj Euharistiji najtjesnije združuju s Kristom u jedno živo tijelo, kako postaju braća Kristova i udovi njegova tijela, tako su i braća među sobom, jedno s Kristom, oni čine jedno tajanstveno — mističko — tijelo Kristovo.

Presveta Euharistija bila je kroz sva stoljeća simbol crkvenog jedinstva. Kako je euharistički kruh pečen iz brašna, koje je samljeveno i skupljeno od zrna što raste po raznim poljima i bregovima, tako se po presvetoj Euharistiji s istim Kristom a onda i među sobom sjedinjuju vjernici raznih staleža, raznih naroda i država.

Tu misao iskazuju liturgičke molitve najdavnijih vremena. Tu misao izrazuju sveti oci počam od sv. Ciprijana i Augustina do sv. Tome Akvinskoga.

Tu misao izriče molitva na blagdan Tijelova (secreta): Prosimo, Gospode, udijeli svojoj crkvi darove jedinstva i mira, što ih prineseni darovi tajanstveno naznačuju."

Ova čudesna moć svetoga jedinstva razlijevat će se iz Presvete Euharistije po crkvi Kristovoj to većma, što ćemo se češće i dostojnije združivati s Kristom u svetoj Pričesti. Zato vidimo, da je crkveno jedinstvo jače i veće ondje, gdje ljepše cvate euharistički život.

Zato neka i članovi „Apostolata sv. Ćirila i Metodija", koji srcem i djelom rade za sveto sjedinjenje, ne zaborave na presvetu Euharistiju. Neka se sami što tjesnije povezuju s Kristom u svetoj pričesti. A onda ovako sjedinjeni s njim neka mnogo mole, da se to sveto jedinstvo protegne na cio kršćanski svijet „da svi budu jedno", jedno s Kristom Gospodom.

VIJESTI IZ KRŠĆANSKOG ISTOKA

JUGOSLAVIJA.

„Spomen crkva kralja Zvonimira". U Kninu, ondje, gdje vijuga potok Kosovčica, sagradio je nekoć hrvatski kralj Zvonimir prekrasnu katedralu iz bijeloga domaćega kamena, te ju je posvetio Bl. Djevici Mariji i sv. Stjepanu. Posvećenje je obavio kraljev kancelar i hrvatski biskup. Danas su na tom svetom historičkom mjestu ruševine. Domaći rodoljubi sastaviše ove godine odbor, koji si je uzeo za svrhu, da milodarima iz svih hrvatskih krajeva sagradi novu crkvu u spomen kralja Zvonimira.

Nova crkva na Sušaku. Najznamenitija hrvatska luka nema do sada ni jedne crkve. Časne sestre sv. Križa imadu jednu malu kapelu, No ta dakako nije dostatna. Zato se radi oko sagrađenja nove župne crkve na Sušaku. U najnovije doba su oci Franjevci sa Trsata odlučili, da sagrade crkvu sa samostanom na Pećinama.

Srpsko Prijepolje dobilo je ove godine novu rimokatoličku crkvu. Posvećena je 27. maja o. g. Ona imade da služi brojnom katoličkom pučanstvu mjesta i okolice.

Križevački vladika Dr D. Njaradi sprema ove godine diecezansku sinodu. U tu je svrhu pozvao u Križevce Msgra. Enrika Benedettia, da sačini stručni program sinoda. Msgr. Benedetti je poznati prijatelj slavenskih katolika. Kroz 20 godina radio je u kongregaciji „De propaganda fide", a kasnije u kongregaciji „za orientalnu crkvu", gdje je bio referent za slavenske biskupije.

Proslava sv. Save. Kako javlja beogradska „Štampa", slavit će se u januaru buduće godine 700. obljetnica smrti sv. Save. Kako historici Stanoje Stanojević i Aleksije Solovjev tvrde, sveti Sava umro je 14. januara godine 1.235.

Katolici u Beogradu. U prijestolnici Jugoslavije — u Beogradu — ima već 45.000 rimokatolika sa 5 župa. Najstarija je župa Krista Kralja, kojoj kao župna crkva služi nekadanja kapela austrijskog poslanstva. Župa sv. Antuna povjerena je oo. Franjevcima, u njihovu crkvu stane do 3.000 ljudi. Župa bl. Djevice Marije u Nebo uzete povjerena je ocima Asumpcionistima. Njihova crkva sagrađena je g. 1925., a može obuhvatiti 800 ljudi. Župa sv. Petra nalazi se u sredini grada, povjerena je Isusovcima koji sagradiše novu crkvu, u koju stane do 800 ljudi. Župa sv. Ćirila i Metoda na periferiji povjerena je oo. Lazaristima.

BUGARSKA.

Slobodni zidari i pravoslavlje. Pravo vrelo neprijateljstva bugarskog pravoslavlja prema katoličkoj crkvi je utjecaj slobodnog zidarstva na više pravoslavne krugove u Bugarskoj. Organ bugarskog narodnog saveza, što ga vodi general Žekov, „Objelodanjenje" otkrio je strahovit utjecaj slobodnog zidarstva na bugarsko pravoslavlje. Prema izvještaju toga lista bio je pokojni bugarski egzarh Josip (umro 1915.) slobodni zidar; slobodni zidari bili su mnogi njegovi savjetnici i članovi bugarskog crkvenog sinoda, profesori bogoslovije i bogoslovnog fakulteta. Glavni redaktor „Cerkvenoga Vestnika", glasila bugarske pravoslavne crkve, profesor Djulgerov spada među vođe slobodnog zidarstva u Bugarskoj. Odatle se mogu protumačiti mnogi žučljivi članci toga časopisa protiv katoličke crkve!

U starodrevnom rilskom manastiru sastali su se na zajedničko vijećanje srpski i bugarski pravoslavni bogoslovi te se dogovoriše, da će odsada svake godine prirediti zajedničko sastanke naizmjence u Bugarskoj i Jugoslaviji, da će se zajednički boriti protiv bezboštva, da će izdavati zajednički bogoslovni časopis te raditi na sjedinjenju pravoslavnih crkvi i zbliženju svojih naroda. Polazit će uzajamno sofijski i beogradski pravoslavni fakultet. Posve dobro, samo da su uzeli u program i sjedinjenje s katoličkom braćom!

„Poklonik". U Plovdivu izlazi na bugarskom jeziku mjesečnik za rimokatolike i grkokatolike pod naslovom „Poklonik" s prilogom „Svetiitje". „Poklonik" donosi apologetičke i ascetičke članke, dok prilog „Svetiitje" donosi životopise svetih. Časopis izlazi već 25 godina. List izdaju oci Asumpcionisti.

RUSIJA.

Nova akcija bezbožnika. Ovogodišnji uskrsni blagdani privukli su silne mase pravoslavnog svijeta u crkve, tako da se bogoslužje moralo vršiti pod vedrim nebom. To je zabolilo ruske bezvjerce, pa su pregnuli, da udvostruče svoj razoran rad. U proslavu 10. godišnjice „Saveza bojovnih bezvjeraca" izdadoše nepregledan niz protuvjerskih brošura i letaka. Uz to odlučiše izdati knjigu, u kojoj će biti iznesena imena sa fotografijama najzaslužnijih bojovnih bezvjeraca. Njihova će imena biti „ovjekovječena" i u „počasnom pametaru", koji će biti pohranjen u centralnom protuvjerskom muzeju u Moskvi.

„Vridlo". Službena Rusija uživa tako kratice. Tako na pr. SSSR (sovjeti), VKP (Vserosiskaja Komunističeskaja Partija), Komintern, Komsomol itd. Ali ima i drugih, koja se čini puk možda ironije radi. Tako solovjecki izagnanici i patnici rabe ovu kobnu kraticu: „Vridlo" (vr-i-d-lo), koja je složena iz početnih riječi rečenice: „vremenno ispolujat dolžnost lošadi" t. j. „privremeno vršiti dužnost konja". Da, to je bio posao solovjeckih kršćana: vršiti dužnost konja. Upregnuti poput konja morali su voziti terete na daljinu od 7 do 10 km. Samo ljubav ka Kristu mogla je solovjeckim mučenicima davati snage, da podnesu svoje patnje. Dok rimski martirologiji spominju kolesa i lomače, povijest sovjetskih mučenika spominjat će „osuđene na vridlo".

Tužno stanje moskovskog patrijarhata. Upravljatelj moskovskog patrijarhata metropolit Sergije činio je velike ustupke boljševičkomu režimu. Javljao je u svijet, da u Rusiji nema vjerskih progona, progonio je ruske biskupe u inozemstvu, koji su sudjelovali u molitvama kršćanskog svijeta za Rusiju, pomagao je boljševicima ušutkavati pravoslavne biskupe, kad su istupali proti nasilju države. Nu sve badava. Time je samo naškodio ugledu crkve pred očima puka. One sitne „koncesije", koje je svojim popuštanjem izvojštio (da smije kadikad sazvati biskupe na sinodu, da smije izdavati skromni „Vjesnik moskovskog patrijarhata", da smije slati službena pisma ruskim biskupima u inozemstvo, dakako pod strogim nadzorom boljševičke vlade): sve je to tek prividno sredstvo k posljednjem cilju, k smrtnom udarcu bijednog moskovskog patrijarhata. Nesretni će metropolit doskora doživjeti zabranu sinoda, dokinuće „Vjesnika" i posljednjih preostataka. Boljševici ne mogu da podnesu ni one pojedine osiromašene svećenike i kaluđere, koji s antimenzijom, liturgičkom knjigom i bogoslužnim potrepštinama u torbi na leđima putuju širom Rusije, da potajno po selima i gradovima ovrše službu Božju za komad kruha i bijedni konak.

Nesretna Ukrajina. U vrijeme carske Rusije bila je bogata Ukrajina žitnica cijele države, pripadala je među najrodnije ruske pokrajine, bila je predmetom težnje za marljive zemljoradnike. Nu koliko je prepatila ta zemlja od sovjetske vlade! Od augusta prošle godine do marta ove godine preselila je sovjetska vlada u rodne krajeve ukrajinske 186.000 „Moskala", t. j. stanovnika ivanovskog, leningradskog i gorkovskog kraja. Nešto prije preseljeno je onamo 35.000 ljudi. Dakle u kratko doba od jedne godine naseljeno je u Ukrajini 221.000 novih kolonista. Uzmemo li u obzir, da su ovi kolonisti pošli u svoju novu postojbinu i sa svojim obiteljima, možemo reći, da je Ukrajina dobila oko 1 milijun novih stanovnika. A zašto? Jamačno zato, što je drakonskim kaznama progonstva i smrti izgubila dosadanje svoje stanovnike. A onda i zato, da se uguši ukrajinska svijest, koja se počela buditi. Iz ovih činjenica možemo zaključivati na grozote, koje su počinjene u bijednoj Ukrajini.

„Ruski Kolegij u Rimu". Sveti Otac Pijo XI., brižan za budućnost nesretne Rusije, osnovao je u Rimu zavod, gdje se pripravljaju budući ruski misionari. Ove školske godine imade u ruskom zavodu 23 pitomaca: 4 Velikorusa, 2 Bjelorusa, 6 Slovaka, 1 Bugarin, 1 Ruzin, 3 Nijemca, 3 Holandeza i 1 Talijan, koji je rodom iz Rusije. Pitomci ruskog kolegija uče na sveučilištu zvanom „Gregorijanskom" 2 godine filozofiju, 4 godine teologiju te 2 godine i druge dobre stvari, koje će im jednoč koristiti u apostolskom radu. Pred očima im lebdi Rusija, za koju mole dnevice po želji i primjeru svetog Oca: „Spasitelju svijeta, spasi Rusiju!" Pitomci imadu u zavodu istočnu službu Božju.

U „Ruski kolegij" primaju se mladići katolici, koji imadu ispit zrelosti, svećeničko zvanje i srce ispuniti vruću želju Kristovu „Da budu svi jedno!" Siromašni pitomci ne plaćaju ništa. Za njih se brine sveti Otac Bogatiji plaćaju koliko mogu. Zanimljivo je, da maleni holandeski narod, koji šalje toliko misionara u poganske zemlje, ima u ruskom kolegiju već 3 svoja člana. Iz naše države nema ondje još ni jednoga. Slovaci poslaše onamo 6. Istina i mi trebamo mnogo svećenika, ali — kako vidimo — naša će sjemeništa doskora postati prepuna. Već prošle godine nije u nekima bilo mjesta, pa su svećenički kandidati morali prihvaćati svjetovna zvanja. Što se ne bi oduševili za sveti rad u Rusiji! Dok se u toj nesretnoj zemlji ne srede prilike, velik posao čeka ruske misionare među Rusima u Mandžuriji, Kini, Poljskoj, Potkarpatskoj, Estonskoj i među emigrantima po cijelom svijetu. Široko polje rada treba da raširi i naša srca. Tko pak ne može biti misionarom rada, neka bude barem apostol i misionar molitvom. Tomu imade da posluži ovaj kutić „Naše Gospe Lurdske".

Poruka članovima „Apostolata". 1. Umoljavaju se članovi „Apostolata", da drže i šire „Našu Gospu Lurdsku" (Zagreb, Trg Kralja Tomislava br. 21), jer je ona odsada i glasilo „Apostolata".

2. Članarina društva i darovi za istočne misije šalju se Upravi „Apostolata" sv. Ćirila i Metodija u Zagrebu, Kaptol 29. Novac se može slati ili poštanskom uputnicom ili čekom. Čekovni broj „Apostolata" je 36.152.

Tko ljubi i štuje nebesku Gospu, darovat će barem 10 dinara za oltar Kraljice Hrvata u Jerusalimu. Darovi se šalju na Društvo sv. Jeronima. Svaki takav darovatelj dobiva na dar sličicu s cvijetom iz sv. Zemlje.

Mi moramo biti jeftiniji, jer imademo mnogo mušterija

Mi moramo paziti, da je roba dobra, jer poslužujemo hiljade i hiljade mušterija u Zagrebu i mušterija izvan Zagreba, koje robu naručuju iz naših kataloga, po slikama. Ljudi kupuju robu, a da je nisu ni vidjeli. **To povjerenje najljepše je priznanje našem radu.** I zato ulažemo sve sile u najsavjesnije izvršavanje poštanskih naloga; zato kontroliramo svaku pojedinu pošiljku dva puta. Mi pazimo na mušterije, jer čuvamo naš glas najveće trgovačke i otpremne kuće u Jugoslaviji. Naručujte sve, što Vam treba, po našem katalogu.

Zajamčujemo Vam ispravnu kvalitetu robe. Dajemo zamjenu ili vraćamo novac, ako roba ne odgovara. Ako Vi lično još nemate katalog, pišite nam jednu kartu. Poslat ćemo Vam ga smjesta i besplatno.

I onda ćete se uvjeriti, da se isplati biti mušterija najveće trgovačke i otpremne kuće u Jugoslaviji

Tko štedi, taj kupuje kod trgovačke kuće

KASTNER I ÖHLER, ZAGREB

BORAC KRISTOV (Nastavak)

— To je drskost— javi se Galerije.
— Ovako govoriti pred carem jest nepoštivanje tvojega veličanstva, božanski Augusto!
— Zaslužio je smrt.
— Neka se s mjesta kazni!

Car sjedi nepomično. Promatra Jurja. Ta on uživa u njegovoj smjelosti. Njemu se sviđa njegov slobodan nastup. Zna car vrlo dobro, da Juraj istinu govori. On se borio za njegovu slavu. On je izlagao sebe smrti, da spasi njegov život. Zar da ga za to kazni smrću?...

— Juraj, odreci se kršćanskoga Boga i ovaj čas ću te učiniti najmoćnijim čovjekom u državi! Žrtvuj evo ovo zrno tamjana bogovima!

— Ni za samo tvoje prijestolje, care, ne bih se odrekao svoje vjere. Moj Bog živi u srcu mome. On će mi dati pravu slavu u nebesima. On je vječan i nepromjenljiv. Uzrok svega. Gospodar vidljiva i nevidljiva. On mi daje vječno blaženstvo. On mi daje i ovu sigurnost, da ti mogu slobodno kazati, što mislim o tvojim djelima. On je danas došao u srce moje. Ne, care! Radije ću umrijeti, nego se iznevjeriti Bogu svome za prolaznu čast, što mi je nudiš, na ovoj zemlji.

— Onda ćeš ići u smrt!

— Neka se vrši volja Božja!... Prosudi, care, sam ovo, što ću ti reći: Zar je vjeran čovjek, koji za zemaljsku čast prodaje svoje uvjerenje? Tko je nevjeran Bogu i izdaje ga, pa se predaje drugome, zar može biti vjeran? Ne. On je propalica!

— Odreci se, Jurje, vjere, i učinit ću te sinom svojim.

Galerije problijedi kod ovih riječi. Noge mu klecaju. Propade njegova nada, da će on biti car!

Juraj se milo nasmije caru. Pogleda ga sažalno i junački odgovori:

— Rekoh ti, care, da se ne odričem svoje vjere. Radije idem u smrt.

Car je ljut, što časnik odbija njegove ponude. Srdi se na njega.

— U tamnicu ćeš ići!
— Neka bude volja Božja.

Car pljesne rukama. Unutra ulaze vojnici. Odvedu Jurja u tamnicu. Pogani se snebivaju od čuda. Ne vjeruju svojim ušima i očima. Zbog vjere odriče se posinaštva careva. To im ne ide u glavu. Nekima se ta vjera Jurjeva sviđa. Uviđaju da je velika razlika između kršćanske vjere i poganske. Upravo žale, što i sami nisu kršćani. Među drugima tako misle i četovođa Protej i sudac Anatolije.

Juraj je bačen u tamnicu. Njegovo apostolsko djelovanje sada počimlje. Njegova vjernost Kristu osvaja duše za Boga. On postaje — svojom mukom — širitelj Evanđelja Kristova.

Car je odredio da Jurja strpaju u posebnu sobicu u zatvoru. Ovim načinom mislio ga predobiti za sebe... Vojnici dovedu Jurija do tamnice. Teška se željezna vrata uz škripanje i cvilenje otvore. Pljesniv zadah udari iz ćelije. Vojnici ga gurnu nemilosrdno unutra. On posrne. Rukom se dočeka na pod, da ne padne. Ruka mu se zamaže od blata. Željezna se vrata zatvore za njim. Ključ šklocne. U tami Juraj ostane sam. Obuzme ga neka neugodnost. Nečisti ga zrak guši. Tišina grobna ga muči. Tama ga plaši. Ništa ne vidi. Ne čuje. Tek pod nogama osjeća kaljužno tlo. U grlu osjeća suhoću. Čini mu se, da se sva bijeda i nesreća ovoga

svijeta svalila na njega... No to je trajalo samo čas, dva. Tad pane na koljena. Svoje misli uzdiže Bogu, — svome Gospodaru. Moli:

— Gospodine, Isuse Kriste! Osjećam bol, što sam došao ovamo. Nisam naviknuo na ovakove časove u svom životu. No ja Ti ovo posve: ćujem. Znam da se to moje tijelo buni, jer bi ono htjelo uživati u slastima ovoga svijeta. No moj mi um veli, da one patnje od mene tražiš Ti, jer hoćeš, da proslavim Ime Tvoje. Gospode, primi ovu moju žrtvu. Primi je i daj mi jakosti, da sve strpljivo podnesem, i ako će me mučiti Tvoji neprijatelji. Dosele sam bio borac za moć i slavu zemaljskoga vladara. Plaća mi je tamnica. Odsele ću se boriti za Tebe, i znam, da mi zaslužena plaća ne će uzmanjkati. Tvoja pravda će mi sve muke na ovoj zemlji ubrojiti za dobra djela. Tvoje milosrđe će mi još nadoplatiti obiljem Tvoga pomilovanja! Daj mi Gospode jakosti, da sve strpljivo podnesem. Sve ove muke neka budu na obraćenje moje braće pogana! Isuse, daj da Te ljubim, i ljubeći Tebe, daj da umrem za slavu Tvoju! Amen."

Dok se on ovako moli, ulazi u njega neko čudno veselje. Ta on trpi za Boga, ali u zajednici s Njim. On je u srcu Njegovu. Njegova ga milost prati. On ga nikada ne će ostaviti. On će mu dati svoju milost u svakoj potrebi. Juraj sjedne na vlažnu zemlju. Pjeva. Prva pjesma bila mu je psalam: Smiluj mi se, Bože, po velikom Milosrđu svome!...

— — —

Čim se Marcela malo odmorila, pojuri do Silvije. Išla ju je poučavati u kršćanskim Istinama. Silvija joj odmah ispripovijedi jutrošnji doživljaj. Obje viču na pijanoga Saturna. Upravo im je ogavan taj čovjek.

— Tko je bio ovaj, koji te je oslobodio?

— Ne znam!

— Kako izgleda?

— Smožan čovjek. Visok. Crni je plašt imao na sebi.

— Kakav mu je govor?

— Strog. Posve vojnički.

— Ima li čvrsti hod?

— Ima.

— To je časnik Juraj.

— Otkuda ti njega poznaješ?

— Mi se kršćani svi međusobno poznajemo.

— To je sigurno vrlo plemenit muž.

— On je sveta duša! Danas ide pred cara braniti Crkvu. Možda isposluje i slobodu za nas kršćane.

— Ah, kamo sreće!

— Njega car silno voli. On mu je život u ratu spasao.

U taj čas dolazi Anatolije. Djevojke ga pozdrave. On im se milo nasmiješi.

— Oče, što si zamišljen? Tvoje je čelo danas nabrano. Tebe nešto muči u duši?

— Ti uvijek pogodiš, mala, kada me brige taru.

— Reci mi, oče, što ti je?

— Nešto me muči u dušu, a ni sam ne znam zapravo, što je?... Danas je bio pred carem bivši časnik Juraj. Možda me to uzrujalo?

Marcela malo zadršće. Krv joj jače udari u lice. Znatiželjno promatra Anatolija.

— Je li on uspio? — upita Silvija naivno.

Anatolije je začuđeno pogleda. Marcela problijedi. Kao munja brzo joj proleti glavom misao: „Izdala sam tajnu Silviji! Ona me je izdala! Ja sam propala!"

— Zar ti znaš, Silvijo, što je on govorio pred carem?

— To ne znam. To ti bolje znaš od mene.

— Otkud znaš da je bio pred carem?

— Zar je to tako tajnovito, da nitko ne smije znati za to? — prozbori Marcela.

— Kako vidim, vi mnogo toga znate, što ne spada na vas!

— Smijemo i mi valjda nešto čuti?

— Kako da ne?

— Što je dakle govorio Juraj?

— Branio je kršćane pred carem.

— Kako ih je branio?

— Vrlo je smiono govorio caru. Predbacio mu je progon mirnih građana — kršćana.

— Je li što vrijedila njegova obrana?

— Juraj je bačen u tamnicu.

— Jadan čovjek!

— Zašto jadan? Zar nije jedna od najvećih odlika za čovjeka, trpjeti za svoje uvjerenje?

— Jest, to je velika vrlina.

— Juraj je veliki čovjek u mojim očima!

— I u mojima je, draga Marcelo! Svi mi volimo ljude, koji neustrašivo brane svoje uvjerenje. Kukavicu nitko ne voli!... Međutim vi se zabavljajte i dalje, a ja moram još ići van. Imam posla.

Anatolije izlazi. Za njim otrči kući i Marcela. Hiti javiti Kvintu, šta je čula za Jurja. Za kratko vrijeme znali su svi kršćani grada Nikomedije, da je Juraj bačen u tamnicu...

Karlo Ivančić.

(Nastavlja se.)

Hrvatska Katolička društva po selima i gradovima

najprije se obrate na „Društvenu Pozornicu", ako žele u svom mjestu prikazivati kakav igrokaz. „Društvena Pozornica" izdala je dosad niz pučkih gluma za muške i za ženske uloge. Svakom je svesku cijena 10 dinara. Adresa „Društvene Pozornice" — Zagreb, Trg Kralja Tomislava broj 21

NOVE JERONIMSKE KNJIGE ZA GODINU 1935.

Devet knjiga devet novih zvijezda prosvjetnica dolazi evo, da nam svijeti ove jeseni i zime na tmurnome putu današnjeg teškog života. A kakve su, šta nam nose i tko im je dao život ? I to treba da znamo, prije nego ih primimo k sebi i prigrlimo.

Kalendar „**Danica**" je kao hambar krcata svakim duševnim blagom. Snesoše ga tu preko dvadeset ponajboljih pučkih pisaca, koji nam kazuju u pripovijestima, pjesmama i pouci, što je važno za naš narodni, prosvjetni i seljački život.

Velika pripovijest „**Krvavi sabor križevački**" pripovijeda nam događaje, koji su se tamo prije šest stotina godina događali u Hrvatskoj. Lijepo i zanimljivo je to opisao hrvatski katolički pisac Milutin Majer, najbolji naš pučki pripovjedač, koji već preko 30 godina daje jeronimskim čitačima svuda rado čitane povijesne pripovijesti.

Jedna **poučna knjiga**, koja dolazi kao treća po redu, dat će svakome korisne pouke za gospodarstvo i život.

To su tri knjige za desetaše, a dvadesetaši dobivaju još dvije, a to su:

„**Evanđelist**", III. dio, donosi evanđelja za sve nedjelje i blagdane od Duhova do Velike Gospe. Sarajevski nadbiskup dr Ivan Evanđelist Šarić napisao je k tim evanđeljima opet nedostižive krasne pouke, koje su lakim pučkim načinom pisane i zato svakom, bio seljak ili ne bio, srcu tako bliske. Peta knjiga je po redu „**Zdravlje sela**", dragocjena radi toga, što po njoj seljak prvi put ovako cjelovito dobiva pogled na sve ono, što je potrebno, da život na selu bude zdrav. A kako je zdravlje najveće blago na ovom svijetu, to nam najbolje kazuje, koliko treba svaki od nas da tu knjigu cijeni i čita. Napisao ju je profesor Bogdan Babić, koji je lanjske godine jeronimskim čitačima napisao knjigu o bolestima žitarica, a prije nekoliko godina knjigu „Građa svijeta".

Nakon tih pet redovnih knjiga dolaze po redu evo pet izvanrednih:

Knjiga pripovijesti „**Pod čađavim krovom**" opisuje nam seljački život u bihaćkom kraju u Bosni. Lijepo ju je napisao V. Grmović, sarajevski sudac.

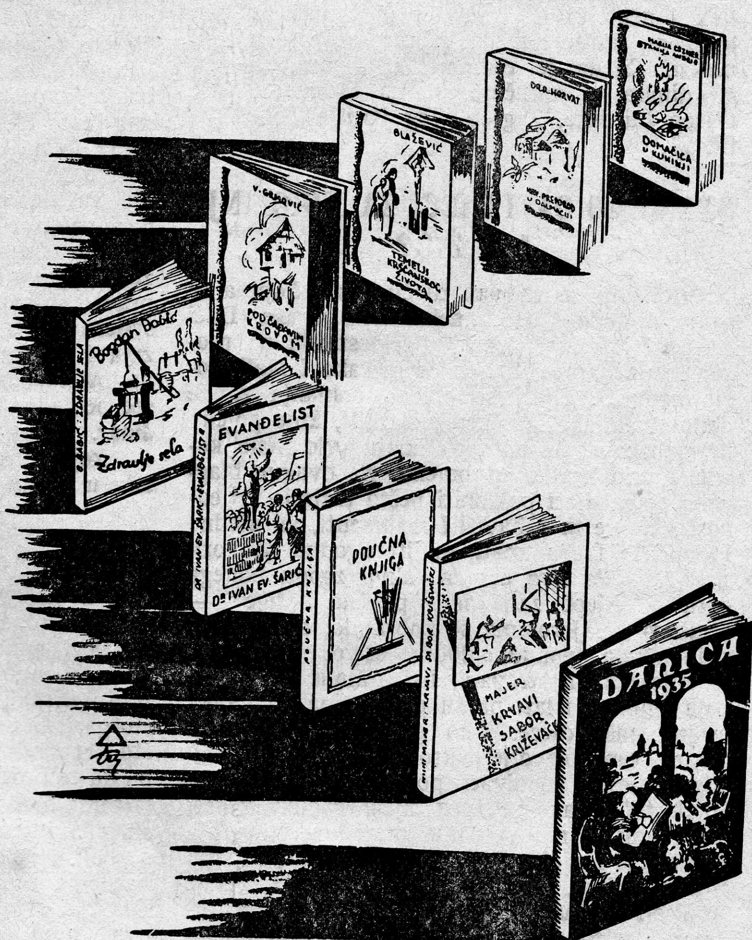
Knjiga „**Temelji kršćanskog života**" daje nauku o ćudoređu (moralu) na lijep način, kao što je njezin pisac, dr Ivan Blažević, senjski kanonik, prije nekoliko godina napisao knjigu „Obrana vjere" (pučku apologetiku).

Dr Rudolf Horvat, zagrebački profesor i povjesničar, koji je jeronimskim čitačima napisao već više lijepih knjiga iz hrvatske povijesti, evo sad u knjizi opisuje „**Hrvatski preporod u Dalmaciji**". Tu saznajemo među ostalim, kako je u toj kolijevci nekadanjeg hrvatskoga kraljevstva tuđin nametnuo Hrvatima tuđi jezik, te je tek g. 1912. hrvatski jezik ondje postao službenim.

Posljednja knjiga u ovogodišnjem jeronimskom nizu namijenjena je našim ženama, a zove se „**Domaćica u kuhinji**". U njoj se iznosi pouka o kuhanju, o hrani uopće te o priređivanju pojedinih jela napose. Napisale su je dvije dobre domaćice iz svog iskustva, Marija Cezner i Stanka Andrić, koje su pišući tu knjigu željele, da i seoske kućanice nauče, kako da se i u kućama na selu uvede bolji način kuhanja i priređivanja hrane.

To je eto tih devet novih jeronimskih knjiga. Lijepo opremljene, kao kad se djevojke na blagdane oblače u svečano ruho, polaze one sad od sela do sela. Tko da ih tako lijepe, tako vrijedne, tako dobre i tako mile ne primi ?

Koja hrvatska i katolička kuća širom da im ne otvori vrata i da ih ne primi pod svoj krov ?

VELIKI ROMAN IZ SLAVNE HRVATSKE PROŠLOSTI

Franjevački red mnogo je zadužio naš narod neumornim svojim radom na vjerskom, prosvjetnom i gospodarskom polju — napose u Bosni i Hercegovini. Između zaslužnih franjevaca treba svakako spomenuti i fra Eugena Matića (rodio se g. 1889., a umro g. 1918.), koji je postao priznati hrvatski književnik po vrijednim svojim djelima. Napisao je niz odličnih pripovijesti, od kojih je g. 1923. izdalo Društvo sv. Jeronima posebnu zbirku pod naslovom „Bosančice". Godine 1924. izdan je njegov roman „Spiritus procellarum". No punih 15 godina iza njegove smrti stajao je netaknut još jedan njegov znameniti roman, koji je bio namijenjen hrvatskoj čitalačkoj publici, a koji obrađuje jedno slavno poglavlje iz hrvatske povijesti. Taj roman uputio je pokojni pisac Društvu sv. Jeronima, koje ga evo sada izdaje u dvije opsežne knjige u nizu izdanja Knjižnice Dobrih Romana. Prvi dio tog romana već se raspačava, a drugi je u štampi. Oba su djela lijepo ilustrirana od hrvatskog slikara iz Bosne — Gabrijela Jurkića. Taj roman, koji nosi naslov „**Obitelj vojvode Hrvoja**", govori o junačkim djelima davnih naših pređa u Bosni, o njihovim patnjama i nastojanjima. Pisac je dobro proučio taj dio naše povijesti i obradio ga na vrlo zgodan način. I seljak i učen čovjek rado će posegnuti za tom knjigom, da se naužije ljepote, koja se u njoj nalazi. Cijena je romanu 30 dinara, uvezan 40 dinara, a naručuje se na Upravu „Naše Gospe Lurdske, Zagreb, Trg Kralja Tomislava br. 21.

ŠTA ĆEMO DATI DJECI ZA NIKOLINJE I BOŽIĆ?

Približuju se radosni dječji dani, kojima se svak, a napose djeca neizmjerno vesele. Doći će sveti Nikola i dobroj djeci ostaviti na prozor lijepe darove, a isto će ih tako i Mali Božić nadariti. Djeci se obično poklanja za te dane svakojake igračke ili slatkiši, koje pojedu ili razbacaju, pa od toga imaju vrlo malo koristi i vrlo kratku uspomenu. Za ovakve blagdane treba djeci pokloniti nešto trajnije vrijednosti, što će ih zabaviti i razveseliti, ali ujedno i poučiti. Treba znati spojiti ugodno sa korisnim!... Pa kud ćeš za takvu zgodu boljega dara od lijepe zabavne i poučne knjige! — Društvo sv. Jeronima se pobrinulo, da i našim najmlađima ponudi dobro štivo. Pokrenulo je mjesečni ilustrovani list „**Malu Mladost**", koja evo već izlazi punih pet godina na radost brojne naše djece. Ako pošalješ ciglih deset dinara, tvoje će dijete kroz cijelu godinu svakoga mjeseca dobivati po jedan broj „Male Mladosti" i tako se kroz cijelu godinu sjećati dara, koji si mu poklonio prigodom Nikolinja ili Božića. No ako želiš da djetetu dadeš jednu čitavu knjigu, naruči uvezana godišta „Male Mladosti"! Svako uvezano godište stoji 20 dinara, a tu se na okupu nalazi vrlo obilan broj priča, pjesama i slika, koje djeca rado čitaju i gledaju i kojima se neprestano navraćaju. — No Društvo sv. Jeronima pokrenulo je i posebnu Knjižnicu Dobre Djece, koja izdaje lijepe uvezane i slikama ukrašene knjige. U tom nizu izašlo je dosad devet knjiga, pa možeš koju od njih pokloniti svojoj djeci za Nikolinje i za Božić. Svaka stoji 20 dinara. Naslovi su im ovi: „**Trnova Ružica**", „**Ukleti plovci**", „**Carević Evstaf**", „**Kristik**", „**Dugi Martin**", „**Samko**", „**Potkarpatske priče**", „**Lažna kraljica**" i „**Čarobni kamen**". Neke su od njih cjelina za sebe, a neke imaju po više priča zajedno („Potkarpatske priče" i „Čarobni kamen"). Djeca ih rado čitaju i više puta se k njima navraćaju. Dobre su sadržajem i pisane lijepim jezikom, a ukrašene i tvrdo uvezane tako, da su pravo dječje veselje i pravi ukras njihove male domaće knjižnice.

JERONIMSKE KNJIŽICE PO DINAR

naišle su na vrlo lijep prijem u našim selima i gradovima. U svakoj od njih obrađeno je po jedno pitanje, koje u današnje doba mnogo zanima naše ljude. Prva knjižica „**Kuda srlja čovječanstvo ?**" obrađuje lutanje modernog svijeta, koje bez povratka k Bogu ništa ne može. „**Svijet traži vođe**" upućuje na različite pojave suvremenog društva, koje bez Božje ruke bezglavo luta. „**Gdje nam je spas**"? nadovezuje se na prve dvije knjižice i prstom upire u Kristov uzorni lik i u njegovu baštinu na zemlji — u Crkvu katoličku, zaštitnicu pravog morala i pravu voditeljicu k vječnom spasenju. No dok se danas često napada na glavu Crkve, na sv. Oca Papu, bilo je potrebito, da se na temelju nepatvorene povijesti kaže, šta su Pape sve učinili za slobodu Hrvata i za njihovo vjersko, nacionalno i kulturno pridizanje. To obrađuje knjižica „**Što je Papa Hrvatima ?**" Peta knjižica iznosi proti krivim vjerskim naukama pravu objavu o tome, „**Kad će biti propast svijeta ?**", a šesta iznosi zablude komunizma i njegove zle posljedice na selu, te nosi naslov „**Crveno selo**". Iza ovih slijedi svaki mjesec po jedna knjižica, a svaka stoji samo **jedan dinar.** Treba da jeronimske knjižice po dinar — koje nose naslov „Jeronimsko svijetlo", uđu u svaku hrvatsku i katoličku kuću.

CRVENO SELO

I u našim krajevima komunisti vrše vrlo veliku propagandu za svoja kriva načela i nažalost mnoge neupućene zavede na krivi put. Komunizam je protunarodan i ujedno protuseljački, jer seljaku oduzima sve ono, što ga čini seljakom. Dosta je pročitati sve ono, što trpe seljaci u današnjoj Sovjetskoj Rusiji, pa da te prođe volja za komunizmom na selu... O tome lijepo piše najnovija knjižica „Jeronimskog Svijetla", koja nosi naslov „C r v e n o s e l o". Napisao ju je dr Velimir Deželić, sin, a naručuje se uz cijenu od jednog dinara kod Društva sv. Jeronima, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21.

Svetište Majke Božje Lurdske - Zagreb

Milodari za gradnju Hrvatskog Zavjetnog Svetišta Majke Božje Lurdske

PRIGODNI IZ ZAGREBA:

Po 120 Din: Požega Barica. — **Po Din** 100: Šverljuga Eleonora, Košutić Stjepan, Dr Fran Barac, preč. Mirko Kapić, presvijetla Paula Krešić, Č. Sestre Milosrdnice Zagreb, Šporčić Ante i Marija prigodom imendana mp. Oca gvardijana, Lhotsky Josipa, K. L., Forster Josip, Klobučar M., A. K., N. N., Vojvoda Andrija (u zahvalu), Žerjav Viktor, Klemenčić Zora (u zahvalu), Forster Josip, Valentić Olga. — **Po Din** 50: Preč. dr Josip Volović, Goluban Stjepan i Otilija, ČČ. Sestre Milosrdnice u Nadb. Sjemeništu, Tt. Franjo Solar, Đurag Krešimir (za oltar M. B. Lurdske), vlč. Kocijan, Tkalčić Krešimir, Lipovec Salina, Obitelj Benceković, dr Vjekoslav Novosel, Delija Mirko, Ilić Marija, Stermšek Liza, Svitlanović Marko (u zahvalu), Juranić Dragutin, Dapčić Marija (mjesečno), Novosel dr V., Obitelj Čorko, Dr Manojlović, Lipovec Sabina, N. N., Vasić, Praček Marija (u zahvalu), Lipovec Sabina, — **Po Din** 40: Marjanović Stjepan, Širola Ljubica, Fröhlich Petar, Mužar Pepica (za kolovoz i rujan). — **Po Din** 30: Maurin Zoraida, preč. dr M. Beluhan, Obitelj Modrijan, R. S., Posavec Jelka, Grahovac Terezija, Majnarić Slava (srpanj, kolovoz, rujan), N. N., N. N., N. N., Švagel Marija, Lončar Viktorija (mjesečno). — **Po Din** 25: Rudolf Pikač sakupio među slijepcima na Sv. Duhu, Ellinger Marija, Menzin Rozalija (u zahvalu), Dragić prof. Slavo. — **Po Din** 20: Dr Kompare Josip, Žunić Antun, prof. Josip Hanuš, Kovačić Emilija, Obitelj Doljanski, Č. Sestre sv. Križa, Škola Pomoćnih Sestara, Šnarić Georgina, N. N., vlč. Lovadenić Mato, Jurinac Franjo, Dasović Nikola, Petroci Juraj, Dr Marko Klarić, N. N., Baranović Mato, Machnik Artur, Prelog Adolfina, Strepacki Ljuvica, Vojaković Franjo, Kirin Krešimir, Banik Marija, Grahovac T., Rebec Danica, N. N., Neidhardt Maks i Ivka, N. N., Prpić Milan, Wintersteinger, Obitelj Mrnjavčić, Pavlović Anka, Trnski Zora, Balzareno Ana, Dr F. R., N. N., Thicembery Vilma, Benić Mirko, Primožić Zvonka, Kihlbinder Jakov, Gudek, Sparzon, Časne Sestre Sv. Križa Vrhovac, Lj. Str., Madirazza Nikola, Mrožar Josipa, Sokolić Ana, Draganović Žozefa, Poročnjak Sofija, Goppert Marija, Tomac Danica, Preskar Maks, Stožir Ivo, Kernić Anka, Madirazza pl. Nikola, Mužar Josipa, Jurković Brankica, Jakoby Filip, Lisac Terezija, Banka za Trgovinu i Promet. — **Po Din** 15: Vidrić Dragica, Balešić Josipa, Ivaniša Marija, Sabljak ud. Ana, Penić Ivan, — **Po Din** 10: Š. Majović, N. N., Ciraki Adrijan, Ing. P. Škrljac, Dostal N., N. N., Obitelj Strojan, Malenica Ante, Somrak Ana, Cella V., Tratnik Terezija, A. Mihajlović, Volf Ana, Jazbinski Paula, N. N., Kučera A., N. N., Obitelj Penezić, Drag. Delač, Brlić Ladislav, Zdelar Evica, Dragolić Julka, Klaić Marija, Šuštić Nikola, Sugović Ferdo, Hitrec Andrija, Bertović Marija, Enyedy Marija, Vidović Apolonija, Jurašić Paula, Klobučar M., Knaus Helena, Gizela Ribar (za 2 mjeseca 20 Din), Sviben Anka, Mihalinec Franjica, Golač Ivka (za 4 mjeseca 40 Din), Kirscha Terezija (u zahvalu), Cerovski Ljubica, Somalić Ivka, Mrkša Lovro, Jurak Slavko, Horn Marija, Cvitković Milan, Val Štefica, Zlomislić, N. N., Veber Marija, Markotić Stjepan, N. N., Ožminski Amalija, Lehpamer dr Mijo, Kratković Mato, Lovrić Stjepan, Matošević Ana, Ostermann prof. Stjepan, Leskov Adalbert, Broz Stjepan, Dasović Nikola, Miler Jakov, Bužan Joso, Benić Mirko, Krčelić Josip, Živković Šimun, Ostermann prof. Stjepan, Jedlovski dr Josip, Božić Jelka, P. J., Brajša Sofija, Špoljar Josip, Vekete Marija, Habrena Ivan, N. N., N. N., Svenček Andrija, Brajković Josip, Jutriša Marija, Sejc Karla, Kratković Mato, Hombol, Rožić Jelisava, Kinkola Anka, Novosel Marija, N. N., Vrga Stjepan, Liker Adela, Broz Stjepan, Šmit Margareta, Arzenjak Josipa, Rukavina Elizabera, Rade Emil, Žebovec Marija, Deman prof. Josip, Habazin Ivan, Gmajner Josipa, Rukavina Ivan, Kucara Slavoljub, N. N., Leventić Marko, N. N., Abramović ing. Franjo, N. N., Priplat Franjo, N. N., Jutriša Marija, N. N., Debrecin Marija, Lukić Marija, Cigler Anton, Jelić dr Mateo, dr N. N. N., Pavlić Jelena, Pozaić Josip i Marija 12 Din., Bošković Danica, Tomanić Slavica, Perin Agneza, Huhn Julija, Gabrijel Klotilda, Suhodobnik Cilika, N. N., N. N., Šimunović Ivan, Rumac Đuro, Tomičić Viktorija, Gruica Katarina, Štampalija Goj., Čavrak Veda, Brlić Ladislav, Čop Ruža, Mrnjavčić, Belajić Anton, Rukavina I., Kmetić Marija, Somer Nela, Kara Katarina, Grosek Roza, Buhal Slavica, Šturman Ivan, Veršec Martin, Peštaj Stjepan, Harapin Dragutin, Kovačić Dragutin, A. de Goriczay, Komar Katarina, Stojačić Marija, Šipuš, Papić Marija, Lončar Viktorija, Lucarić Anka, Obitelj Odžić Fraynor Josipa, Obitelj Dider, Obitelj Trstenjak, Tomičić Viktorija, Križanec Barbara i Đuro Poturić Marija, Haberiter Slavko, Jasbinsky Paula, Rolnik Rozika, Šipuš Hermina, Volf Ana, Mrva Magdalena, Obitelj Tomičić (u zahvalu), N. N., N. N., N. N., Šiletić Josip, N. N., Krošel Ana, Jurićev Klara, N. N., N. N., Domjan Zora, Pajer V., N. N., Dombaj Amalija, Vrbanić Mariška, Ivančić Dragica, Kramer R., N. N., Peček Rudolf. Smolčec Fanika, Obitelj Pevce, A. Allegretti, Lopašić Fanika, N. N., Robnik Ivan, Grabler Berta, N. Bernetić, Sestre Perić, Golubić Marija, N. N., Darebny R., Mrvar Mandalena, Jernejc, N. N., Somrak, Obitelj Pezelj, Vratić Martin, Tomičić Viktorija, N. N., Malenica Ante, Marković Franjo, Tomašić Josipa, G. Lukatello, Julio Maican, Obitelj Pasovsky, Fundak Marija, Horvat A., Šiletić Josip, M. S., Grogra Julka, Pernar Klara, Kindić Marija, Kirša Tereza (u zahvalu), Stipan Marija, Zajc Josip, Ebrić Nada, N. N., Miterčić Vugrovec, Erlić Milka, Zorić Berta, Karlić Dragica, Kršnjavi Štefica, prof. Ostermann Stjepan, Živković Elvira, Ilić Vilma, Tur Leopold, Ubri Ana, Dočkal Ruža, Miletić Julka, Suša Rozalija, N. N., N. N., Bogdy Ljubica, Bartul Ivan, Grgurić Antonija, Burgstaller Draga, Čermak Milan, N. N., Strahinšćak Karlota, Majnarić Slava, N. N., Tomas Roza, Ivanković Antonija, prof. Stjepan Ostermann, N. N., Sladić Anka, N. N., Hotis Terezija, Hrniš Celestin, Zorman Josipa, Planinšak Zorka, Jagodić Nada, Martinčić Gašpar, Dr Haradić, Markotić Vjekoslava, Enjedy Marija, Vidović Apolonija, Jurošić Paula, Klobučar M., Kanaus Helena, Pielik Anica, Mrkša Hermina.

Po 1.000 **Din.:** Mavrinac Dragutin i Suzana.
Po 5 Din: Kuba Dragutin, Solta Vladimir, N. N., Kargači Marija, Slojdiccar Pavica, Souko Todor, Postor Betika, Stošić Zlatko, Halapija Ivan, Crnetić Božidar, Junović Filip, Tepli Bogoslava, Hajdinjak Nada, Hlodazin Nikola, Mihalinec Anka, N. N., Kos Marija, Broz Marija, Cvetković Luka, Boršić Katarina, N. N., Vekonj Ivan, Kanizavec Sofija, Smokvina Ana, Davila Julija, Hus Velemir, Jedvaj Anka, Mihelčić Pavao, Jurković Mirko, Jerso Marija, Senoka Vera, Branjek Rudolf, N. N., Mihalje-

vić Dora, Zenić Slavka, Pečić Anka, Knežević Vuk 6 Din, Šafar Marija 5, Ikić Ivan 10 (za lipanj i srpanj), Ellinger Marija 25 (kolovoz-prosinac), N. N., Zlatić Ruža, Kovačević Jelisava, N. N., Radović Marija Ana, Šoštarić Franjo, N. N., Dubrovec Josip, Jelaković Đuro, Petroci Juraj, Rasolnik Marija, Pučera Ignac, Kos Mato, Gamulin Jure, Fiedler Stjepan, Pošta Dušan, Cajner Ina, A. Hrga, N. N., Dr Karpati, Lubej Fani, Suknaić M., Škenderić Agneza, N. N., Burić Gabrijela, Schubert Oskar, Vaiberg Neda, N. N., Turk Hinko, Denk Stjepan, N. Šumanović, Salal Ivan, N. N, Vilim Stanko, Topol Anton, Kovačević Marijan, N. N., Maros J., N. N., Babić Franciska, Horvat Toma, Benković Ida, Gredelj Ruža, Počehal Marija, N. N., Belinić Marija, Šimunić Ivan (6), Tomašek Terezija, Pavlović Jela, Bakulić Mandaline, Majnarić I., Grgić Anka, Firšt F., N. N., Kiršner Hermina, Lipovac Ferdo (8. 7), Svoboda Franjo, Farkaš N., Farkaš Šarić, Beričić Josip, Maniček Marija, Stipabović Marija, Emšuka, Miličić Živko, Dolovčajk Milan, Butorac Z., Kreš Anton, Lokmer Ivan, Šintić B., Polić, Jelenčić, N. N., N. N., Belogorić Halapija Ivan, N. N., Simonić Mirko, Mikas Mate, Sveel Vladimir, Hus Velemir, Kralj Barica, Ursić Alojz, Cekućli Ivan, Kundić Marija, Mihalinić Marija, Kos Miroslav, Šunić Marija, Mijolić Petar, N. N., Homan Otilija, Šimlak Rozalija, Merdro dr Ante, Ratković Milan, Sertić Milan, N. N., Vranaričić Đuro, Obradović Bogdan, Hus Velemir, N. N., Košir Vilim, Gamulin Darinka, Domitrović Vjekoslava, Plešić Julija, Nemet Dragutin, Lisac Dragutin, Ueberall Kosta, Grbevec Katarina, Turkar Mira, Spigevski Lav, Grđan Đura, Bach Dragutin, Reuter Slavica, Malec Šandor, Štrban Ivan, Sokolić Milan, Sokolić Ivka, Carnellutti Franjo, Oreb Anka, Vukić Marija, Tržinski Šimun, Petrunić Katarina, Lubenjak Štefanija, Dobrovec Rudolf, Leček Stjepan, Krizmanić Marija, N. N., Braća Žepić, N. N., Grilec Absonija, Guštak Franjo, Kladarin, Muranić Cecilija, Kalivoda Lila, Pepica, Mladineo, Novak Marija, Bender Batroslav, Knilec Franjo, Rukavina Anica, Janković Zlata, Majdasz Zorica, Radošević, Bočkaj Petar, N. N., Vincetić Petriček Jerko, Arlavy Vita, B. Branko, D. Antonija, Falič Aurel, Horvat Duš, Bralić Slavka, Blaziba, Lončarić Mira, Vidak, Popper Blume Adolf, Šreffler Melanija, N. N., Penezić Ljuba, Mikulček Gabrijela, Tomasić Josipa, Denk Stjepan, N. N., N. N., Pocedić Stjepan, N. N.

NOVI MJESEČNI ČLANOVI: ZAGREB:

Po Din 20: Ruzner Milivoj. — **Po Din** 10: Jelić Marija, Etuš Franjka, Bačić Marica, Ninčević Cilika, Repolust Marica, Horvat Ružica, Vragović Evica, Pogačić Marija, Potočki Milica. — **Po Din** 5: Vitik Ivan, Budak Katica, Orel Božidar, Kozinc Justa, Sajko Apolonija, Glogošek Marija, Rižovski Ružica, Vogrinc Vjekoslava, Revellant Katarina, Stamol Marija, Kovač Marija, Prelas Marija, Luški Juraj, Podhraški Josip, Tonšić Marija, Bakić Ivan, Roca Eduard, Smolčić Niko, Majnarić Gustav, Brajša Sofija, Tutman Narica, Bedeković Fanika, Jurišan Bara, Matevzić Ivan, Bogdanić Fanika, Bundek Terezija, Biša Jelka, Ježić Filipina, Jurman Vilma, Švajger Hinko, Majcenović Josipa, Klenar Mandica, Cesar Dragica, Belas Margareta, Štefan Dora, Freissmann Anka, Obitelj Stjepana Golubana, Jušić Anica, Urli Dragica, Tkalčić Fanika, Lang Milan, Nosić Anka.

POVJERENICI:

Varaždin: Strmšek Vikica: Din 405. Doprinijeli: Po Din 20: Verona Šanjek. N. N., Terezija Vidović, Vikica Strmšek. — **Po Din** 10: Feliks Svetina (mjesečno), Alojzija Kobolčnik, N., M., Antonija Savić, Marija Grahovec, Marija Šic, Klarica Kunović, Marta Runjak, Marija Šanjek, Fricika okić, Anica Vugrin, Micika Škripač, Karl Abdaj, N. Brlek, Cilika Muren, Obitelj Frlin, Anica Gatering, Terezija Kuhar. Marija Toplin, Ana Luketić, Ana Levanić, Marija Rusac, Marija Jurković (mjesečno Roza Kelemen, Ana Osović, Čakovac, Terezija Habulan, Anica Tropek. — **Po Din 5**: Fanika Tichy, Štefica Vidović, Anica Jereb, Laci Preis, Dragica Slatković, Fanika Kanjški, Štefica Hamelec, Štefica Lisac (mjesečno), Slavko Kreš (mjesečno), Blaž Kišiček, Jagoda Piksa, Ema Felbinger, Terezija Sever, Štefica Martinč, Dragica Frntić, Terezija Crkvenić, Terezija Miškun, Slavko Kres (mjesečno), Štefica Lisac (mjesečno), Marija Matijašec, Karolina Hoblin, Katica Trojak, Dragica Vidović, Julijana Ožeg, Marija Novak, Ruža Goger, Milica Zapčić (mjesečno), Gertruda Ožeg, Marija Hlapčić, Marija Farkaš, N. N., Dorica Črnila, Vilma Horvat, N. Notig, Abica Cimić, Lucija Kelerić.

Bjelovar — Davila Ivan: Din 235. Doprinijeli po Din 5: Gospođa N., Šimunović Marija, Černi orguljaš, Šimunović Marija, N. N., Smiljanić Barbara, Jambreković Marija, Sotrak Pavao, Pošta Stjepan, Klinovski I. 10 Din. Antončić Ivan, Klinovski Apolonija, Klinovski Jozef, Brunecky Stjepan, Popić Mile, Višinko Alimca, Pintarić M., Višinka M., Miketić I., Kemer K. 10 Din., Ivančević Margit, Vodogažac Al., Svoboda M. 10 Din. Richter Anton, Krušić Jagica, Petrak Josip po 10 Din., Poljan 10 Din, Ficko, Albert, Sporčić 25 Din, Žunić Ivan, N. N., N. N., N. N., N. N., N. N.

Koprivnica — Badelj Agata: Din 100. Doprinijeli su: po Don 20: Golina Marija; po Din 10: Jančec Pepica, Piščak R., Šćetinec R., Grosman E., Kovač M., Sever M., Lončarek M.; po Din 5: Lešer M.. Pik M.

Varaždin — Suppan Otonija: Din 420. Doprinijeli po 50 Din: Gotal Jelisava, gđa Margetić. — Po Din 30: Mihalić Jelka. — Po Din 20: g. Plazeriano, M. Šrenk, — Po Din 10: Pavlić Milka, M. D., R. D. O. S., Berta Spitzstein, Berta Debeljak, Procajić Gizela, Szanto Matilda. — Po Din 5: Tomasić Zlata, Štimec Terezija, Margeti, Horvat, Tomašić Magdalena, Ekert, Bratko, Marušić Belica Sertić, Ha užan, N. N., N. N., N. N., N. N., N. N., N. N.

Mjesečni članovi po Din 10: Fischbach Hermina, Sračić Terezija, — Po Din 5: Fodor Anica, Mesek Elza, Mesek Dragica, Koberl Julijana, Suppan Krunoslav, O. S., Čeh Marija, Tomasec Sofija, Marciuš Aleksa, Tomašić Terezija, Markušić Tilčika.

Varaždin — Orešković Slava: Din 200. Iskaz u dojdućem broju.

Brnelići — Brnelić Josip: Din 460. (Iskaz u dojdućem broju).

Senj — Seder Beata iz Zagreba za vrijeme ljetovanja sakupila Din 236. (Iskaz u slijedećem broju).

Đurđevac — Lovašen Petar: Din 107.50. Doprinijeli su: Obitelj Stjepan Dolenčik 40; po Din 10: Obitelj Kreszinger, Obitelj Ormuž, prof. dr Ivan Kranjčev, vlč. Ivan Šabarić; po Din 5: Kodačić Marija, dr Petar Bazijanec, Teremić Marija, N. N.; Din 7.50 razni.

OSTALI DAROVI:

Zagreb — N. N.: 10 srebrnih kruna.
Zagreb — Obitelj Pavlović: 11 srebrnih kruna.
Sušak — Fadiga Marija: zlatan lančić s prisvjkom.
Zagreb — Kolar Ruža: zlatne naušnice.

ZA KRUH SV. ANTUNA:

Menzin Rozalija 25, Res Alojzija 10, Marija Drnić 20, Baćany Marija 50, Koren Vera 5, Duić Drago 10, L. M. Trebotić, Chippova 1 dolar.

ZAHVALNICE:

Toplo zahvaljujem Majci Božjoj Lurdskoj, što mi je sin sretno položio ispit. — U zahvalu prilažem dar za izgradnju njezina Svetišta.

Zagreb, 5. listopada 1934.

Katarina M.

Zahvaljujem Majci nebeskoj na mnogo primljenih milosti. Molim je za jednu novu milost: da udijeli zdravlje mome sinu. — Rado prilažem dar za njezino Svetište.

Slakovci, 23. kolovoza 1934. **Anica Vuković.**

Bila sam teško bolesna i nije bilo nade da bih mogla preboljeti. Utekoh se presv. Srcu Isusovu, Majci Božjoj Lurdskoj i svim svetima za pomoć. Obećah, da ću se javno u Gospinu Glasniku zahvaliti i na nj se pretplatiti. Ja sam ozdravila, pa svoje obećanje rado vršim.

Koprivnica, u rujnu 1934. **A. J.**

U teškoj bolesti (otrovanje krvi) pomogla nam je Majka Božja Lurdska. Iz zahvalnosti šaljem dar za Svetište.

Zagreb, 15. rujna 1934. **Šmidt Ferdo i Marija.**

Obolila sam od upale bubrega. Sreski liječnik iz Klanjca rekao mi, da nema nade u ozdravljenje. Moja kći Antonija donijela mi je lurdske vode iz Svetišta, u kojem je dala odslužiti svetu Misu na oltaru Majke Božje Lurdske. Vode sam se napila i pomazala se. Poslije toga bolje sam se osjetila, što je ustanovio i liječnik iz Klanjca kad je k meni došao. Tri puta sam uzimala vodo i njom se pomazala te u roku od 14 dana ustala iz kreveta.

Ravno Brezje (Zagorje), 12. kolovoza 1934.

Škvorc Marija.

Tri godine su prošle da mi je muž podnio molbu za zaostalu penziju. Međutim je na njegovo pospješivanje odgovoreno, da su se spisi izgubili i da mu stoga ne može biti udovoljeno. Ja sam pošla u Svetište Majke Božje Lurdske, pričestila se i klečeći pred presv. Srcem Isusovim i Majkom Božjom Lurdskom plakala i molila da nam udijele milost, te se itgubljeni spisi nađu. Molbe su bile uslišane, spisi su pronađeni i u četvrti petak, 14. rujna 1934. moj je muž primio sve zaostatke.

Ovo iznosim ne samo da javno zahvalim, nego da i druge potaknem te se u svojim potrebama pouzdano obrate presv. Srcu Isusovu i Majci Božjoj Lurdskoj.

Zagreb, 20. rujna 1934. **Petović Jelka**
Hirčeva 8.

Nedavno sam morala poći pod operaciju, koja je bila vrlo teška. Preporučila sam se Majci Božjoj Lurdskoj i ona mi je pomogla. Još sam slaba, ali se sve više oporavljam. Neka je na vijeke hvala Majci Božjoj Lurdskoj. — U znak zahvale mjesečno ću podupirati izgradnju novog Svetišta.

Belišće, 16. srpnja 1934. **Šerer Ana.**

Zimus sam se teško razbolila od bubrežne bolesti i srca. Bolest se iz dana u dan pogoršavala. Prema liječničkoj izjavi nije bilo nade da ću ozdraviti. Primila sam i sv. Poputbinu. U posluhu sam ipak morala da molim za zdravlje, pa sam sde velikim pouzdanjem obratila dragoj Gospi Lurdskoj i njenoj miljenici sv. Bernardici. Dobra Gospa i sv. Bernardica su izmolile svojim zagovorom toliko zdravlja, da mogu barem pomalo vršiti svoje dužnosti. U djetinjoj odanosti zahvaljujem se javno na toj milosti.

S. M. Veneranda, *Predstojnica.*

Zamolila sam našu dragu Majku Božju Lurdsku da mi dijete ozdravi i ono je ozdravilo prije, nego se i liječnik nadao. Isto mi i majka ozdravila na zagovor Majke Božje i bez liječničke pomoći. Javno se zahvaljujem i prilažem dar za gradnju svetišta.

Zagreb, 8. listopada 1934. **F. Č.**

Ovim zahvaljujem za nebrojene milosti, koje sam primio po zagovoru Majke Božje. Obećajem zato, da ću za crkvu Majke Božje Lurdske, koja će se graditi u Zagrebu, darovati 1000 dinara. Tu ću svotu otplaćivati u mjesečnim obrocima po mogućnosti. — Kao prvi obrok šaljem Din 100.—.

Stjepan Vizovari, dentista.

NAŠI MILI POKOJNICI:

Preporučamo u molitve pokojne doprinosnike za Svetište:

Kutnjak Josip — Zagreb, **Prelog prof. Eugen** — Zagreb, **Zafir Analija** — Zagreb, **Mrnjavčić dr Josip** — Zagreb, **Knežević Slavica** — Zagreb.

OBAVIJESTI SVETIŠTA.

LURDSKA VODA. Primili smo novu pošiljku vode. U pokrajinu je šaljemo poštom u drvenim kutijicama, koje sadržavaju staklenu flašicu od 50 grama.

ZA ZASTAVU MAJKE BOŽJE LURDSKE:

Krpota Marija 10, Krpota Marija 60, Klaužer Anton 50. Seder Beata 50.

POVJERENICI. Povjerenicima i svima doprinosnicima u Zagrebu i u pokrajini te svima, koji i u molitvama preporučuju izgradnju Marijina Svetišta od uprave Svetišta najtoplija hvala, a od Majke Božje Lurdske obilna plata. Svi su dionici svetih Misa i ostalih molitava, koje se u Svetištu izgovaraju za sve dobročinitelje i za njihove mrtve.

MJESEČNI DOPRINOSI IZ ZAGREBA. Radi pomanjkanja prostora nismo mogli objelodaniti imena mjesečnih doprinosnika iz Zagreba. To ćemo postepeno izvršiti u narednim brojevima.

ASPIRIN tablete imaju s jedne strane utisnut „Bayer-ov križ" a s druge strane ime „Aspirin 0.5".

ASPIRIN

Mala tableta sa velikim efektom.

Zastupstvo: »Jugefa« k. d., Zagreb.
Oglas registr. pod S. Br. 12.314 od 25. VI. 1934.

Cvijet iz Jerusalima, blagoslovljen na grobu Isusovu i na mjestu smrti Bl. Djevice Marije, dobit će svaki na dar sa svetom sličicom, tko daruje barem 10 dinara za oltar Kraljici Hrvata u Jerusalimu!

DAROVI ZA OLTAR KRALJICE HRVATA U JERUSALIMU

Osim plemenitih darovatelja, kojih smo imena iznijeli u prošlim brojevima našega lista, darovali su za ovu svetu svrhu još ovi : Po 120 Din : M. Zajc iz B. (sakupila). — Po 100 Din : K. Pavunica iz K. — Po 50 Din : N. N. iz Jelse i R. Nikšić iz V. — Po 40 Din : A. Fischer iz Crested Butte. — Po 30 Din : J. Tovaris iz Sl. P., M. Vidović iz C., M. Babić iz K. sv. L., I. Terce iz O. i M. Hvoj iz P. — Po 25 Din : P. Mihoković iz Beograda. — Po 20 Din : V. Neuhausler iz G., A. Devčić iz T., O. Mance iz K., S. Rok iz V., B. Paripović iz B., R. Modrić iz Zag. R. i M. Sack iz Zagreba, G. Magdalenić iz M. S. i J. Butković iz Zagreba, E. Knebl iz V., F. Fragner iz O., K. Gjelo iz B., I. Škiljan iz S. i Đ. Kopić iz V. — Po 15 Din : E. Martinković iz O., A. Morović iz Zagreba i M. Pevalec iz P. — Po 10 Din : M. Babić iz K. Sv. L., M. Brodarić ,M. Canaki, B. Ivaniš G. Humer iz Zagreba, A. Dražina iz Lj., J. Hrženjak iz Zagreba, T. Novak iz L., M. Pallek iz Sl. P., A. Krauth iz J., K. Lacko iz T., A. Žmuk iz T., I. Masni iz V., K. Mandić iz V., M. Dimić iz Zagreba, N. Balija iz K., K. Baučov iz R., J. Kozany, M. Dakić, M. Trifunović, M. Šmidt, A. Verzel i J. Grilmajer iz V., P. Buzin iz O., M. Srbljanović iz Zagreba, V. Smišljan iz G. K., M. Benić ž. Šime iz V., A. Babić iz D., K. Konjačić iz M., P. Vinceus iz L., M Fern. čić iz B., A Pavković iz K., J. Granjoš iz S., Đ. Rak iz Š., A Sabljak iz Đ., F. Kumić iz Zagreba, A. Gluvaković iz G., J. Novosel iz G. S., A. Mikić iz Z., A. Perica iz S., M. Vrtodušić iz N., J. Pavliček iz G., Don I. Nikpalj iz N., M. Viher iz C., A. Bartuš, J. Fuks, G. Hermaus iz Zagreba, T. Kašić iz F., M. Mišak iz Zagreba, Stj. Šoštarić i M. Jerneić iz O., J. Jularđija iz P., A. Gentzkowa iz Zagreba, A. Mozić Jozefina, M. Ježek, J. Masek, J. Đureković, M. Đureković, O. Poljan, M. Oblak, A. Vimiznić, A. Klinovski, M. Skukan, E. Klinovski i R. Urarić iz B. — Po 5 Din : E. Jurčević iz S., M. Ulrich iz V., V. Pleše iz Zagreba i B. Grgurić iz S.

Svima neka nebeska Kraljica Hrvata nagradi njihovu plemenitost ! A druge molimo i pozivamo, neka također pomognu ostvarenje našeg jerusalemskog oltara. Evo dolazi adventsko i božično vrijeme, u koje se svaki kršćanin duhom prenosi često u krajeve domovine Spasiteljeve i Gospine, pa uzveličajmo ime Hrvata u tim svetim krajevima ! Darovi se šalju na Društvo sv. Jeronima s oznakom, da je to za oltar jeruzalemski.

DAROVI ZA „NAŠU GOSPU LURDSKU".

Zahvaljuju dragoj Gospi Lurdskoj za primljene milosti i šalju svoje prinose za Njezin glasnik : Po 25 Din : I. Mihetić iz B., — Po 20 Din : Lj. Dončić iz K. sv. L., M. Zubčić iz O., Lj. Brovet iz C., O. Lukić iz G. za sebe i pok. K. Mesić. — Po 15 Din : A. ud. Starčević iz G. — Po 10 Din : E. Stipić iz B. N. i M. Vukovečki i M. — Po 5 Din : A. Peviškić iz B. M. i J. Švoger iz Zagreba.

ZAHVALNICE.

Zahvaljujem Majci Božjoj Lurdskoj, po koje sam zagovoru bila sretno operirano — te mi je povraćeno zdravlje. **I. G.,** *Zagreb.*

U svakoj duševnoj tjeskobi molila sam čudotvornu Gospu Lurdsku, da mi udijeli milosti i da mi pomogne, kao što to čini u Lurdu. Neka je na vijeke hvala Djevici Masabjelske pećine, Majci punog milosrđa ! **M. M.**

Neka je hvala dragoj Gospi Lurdskoj na primljenim milostima. Šaljem 10 Din na čast sv. Bernardice, a 10 Din na čast drage Gospe Lurdske.
Ludmila Doričić, *Jurja Žgur.*

Prelazno doba djevojke je između

12 i 17 godina

To je doba kada svaka djevojka mora imati zdravu krv, zdrave i jake živce i izvrstan apetit

to dae:

Energin

za jačanje krvi, živaca i apetita.

„ENERGIN" dobiva se u svim apotekama. 1 boca od pola litre Din 35·— 3 velike boce Din 110·—, 6 velikih boca Din 220·— i 1 badava, 12 velikih boca Din 440·— i 2 badava. — Poštom šalje
LABORATORIJ „ALGA", SUŠAK

Reg. S, Br. 3787 od 23. marta 1923.